

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

4 820230 060041 >

«Тобі я віддала своє серце»

Фото з Instagram-сторінки Катерини РЕП'ЯХОВОЇ.

Катерина Реп'яхова в 4-ту річницю весілля, якого не було, влаштувала Віктору Павліку сюрприз у сукні нареченої

29-літня Катя влаштувала коханому красивий сюрприз на їхнє «лялеке весілля».

Подорожчій незвичайного весілля – на с. 8»

● ГРКО!

Як відомо, нещодавно 58-літній народний артист України переніс операцію на серці та дві доби провів у реанімації. Тож після виписки чоловіка з лікарні Катерина, яка молодша за «Шикидима» на 29 років, вирішила не відкладати життя на потім і влаштувала церемонію одруження. Для жінки – це перший шлюб, для співака – четвертий

Foto: la saityu daily@mail.co.uk

«З перцем чи не з перцем, аби з добрим серцем». Точніше, гаманцем!

Вп'яте одружився у... 93 роки!

● КОХАННЮ ВСІ ВІКИ ПІДВЛАДНІ!

Медіамагнат Руперт Мердок зіграв весілля з 67-літньою Оленою Жуковою

Зіркове почуття – на с. 9»

Фото з Instagram-сторінки Олександра УСИКА.

Якби не твоя підтримка і любов, я нічого не досягнув би.

Кохайтесь, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі - чужі люде,
Роблять лихо з вами.

Москаль любить жартуючи,
Жартуючи кине;
Піде в свою Московщину,
А дівчина гине...

Якби сама, ще б нічого,
А то й стара мати,
Що привела на світ Божий,
Мусить погібати.

Серце в'яне співаючи,
Коли знає, за що;
Люде серця не побачать,
А скажуть - ледацю!

Кохайтесь ж, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі - чужі люде,
Згущаються вами.

Марас Шевчук

● ДІМ, ДЕ ЖИВЕ ЛЮБОВ

«Мені без тебе й дихається інакше, мені без тебе часом туга груди рве...»

Так зізнавався своїй дружині Катерині Хмелевській спортсмен Олександр Усик, який кохає одну-єдину жінку з 15 років, у день 12-ліття їхнього шлюбу

Ода Любові спортсмена – на с. 6»

Тільки україномовні дівчата: ветеран війни «Терен» із Рівного поставив таку вимогу

с. 9»

ВІХОЛА ЛЮБОВ

● З ВИСОТИ ДУШІ

Ірина ЖИЛЕНКО (1941–2013), поетеса, дитяча письменниця, журналістка та мемуаристка. Учасниця руху шістдесятництва, яку Євген Сверстюк назвав «Найдзвінкшим голосом серед шістдесятників»

То був потоп. Як дощ, як листя, на мене руки Ваші впали, круг мене руки Ваші стали, мов їх було не дві, а двісті

Засипали... Накрили-дах! Не обійти їх – та й чи хочу? В мені розгонисте речоче довговолоса гріхота.

А руки жарко піднялись, немов вода – по стан, по груди і груди (від страшного суду?), як двійко птиць, злетіли ввись –

лови! І радісно, і страшно заговорили, зацвіли, крізь Ваші пальці пробрели до берега грудей – я Ваша!

Я бранка Ваша, друже-враже, Любть мене в цей літній день. Вступаю радісно і страшно на берег сонячних грудей.

Пательня пляжу! На тобі горю і облікаю крила. І очманіло одуріло шепчу «Любть, любть, любть!»

Оголена на Ваших горах горітиму як смолоскип, і в голосі дзвінким учора, сьогодні визріє захрип.

А я – така мала, аж смішно Не доросла і до плеча. Яка гірка і світла ніжність у Ваших світиться очах.

Я виросту. Я поглину Вас, засиплю Вас, як дощ, як листя. Як руки радісно зітхнули круг ваших пліч – не дві, а двісті.

Залопотіли – завірюха... О, рук сліпуча течія! О, золотистий посвист хуги навколо Вас! Це я, це я!

І двісті вуст моїх і кіс, і двісті слів, і двісті сліз. Усе, від неба і до неба, це – ти в мені і я – круг тебе!

ФОТО ІЗ САЙТУ UKR.NET.

«Я бранка Ваша, друже-враже, Любть мене в цей літній день...»

Підійшов до незнайомки і сказав: «Я тебе після роботи додому проведу»

● НІХТО, КРІМ ТЕБЕ

Це було 52 роки тому. Більш як через пів століття подружжю Надії та Володимира Керда із Луцька є що згадати й чим потішитися – виростили трьох дітей, мають дев'ятьох онуків, дякують одне одному за прожиті в любові літа

Катерина ЗУБЧУК

«КОЛИ Я ЖЕНИВСЯ, ТО ВЖЕ ХАТУ В ЛУЦЬКУ МАВ»

Вони обоє – з Горохівщини. Надія Василівна – родом із села Колмів, а Володимир Ксенофонович – зі Стариків, що зовсім поруч із Берестечком.

– Коли я йшов в армію, моя Надя була ще зовсім дівчач. Якби і в одному селі ми жили, то не звернув би на дитину уваги. Я ж старший за свою дружину на десять літ: поки парубкував – вона підросла. Після строкової служби, яка проходила в різних точках Союзу (навіть у далекому Сибіру, неподалік БАМу), повернувся в свої Старики. Треба було думати, де роботу знайти. А мій знайомий на той час працював у Луцьку. Він і порадив Гнідавський цукровий завод: «Ідь – там усіх беруть».

Так і було. Без проблем влаштувався Володимир Керда на роботу. Тринадцять років був слюсарем. А потім, підучившись, став бригадиром аварійної бригади. Ще за якийсь час закінчив заочно технікум, і його призначили начальником відділу постачання. На цій посаді був майже до пенсії. Але це вже було тоді, як сім'ю мав. Не одружувався ж він до двадцяти дев'яти років. З приводу того, що його парубкування затягнулося, Володимир Ксенофонович розмірковує так:

– Дівчата яких хлопців люблять? Ясно, що молодих, гарних, розумних та ще й багатих. А я ж сирота – батько з фронту не вернувся, мати сама дітей піднімала. Не секрет, дівчата швидше дивилися на тих, у кого житло було. Бо як є свій куток, то ти господар, якому не доводиться по найманих квартирах тулитися (з часом про це я й своїм дітям говорив). Тож задумав я будуватися. У мене кум був, який ще й заохотив до цього: «Дають земельні ділянки – візьмемо!». На той час у мене були якісь заощадження, оскільки старався економічно жити. Якось приїхав додому – поділився своїм задумом. Тітка, батькова рідна сестра, в якій не було своєї сім'ї (вона жила з моєю матір'ю-вдовою), підтримала: «Якщо хочеш будуватися, то ми поможемо». І в 1969 році був закладений фунда-

Подружжя – у день «золотого» ювілею їхнього шлюбу.

мент. Потихеньку будовався, скоридавшись тим, що в моду пішли хати з недорогого матеріалу – шлаку й вапна, бо цегляну не потягнув би...

А от яку дівчину привів у цю хату за дружину, про це в чоловіка спомин – особливий.

«ЦЕ БУЛО КОХАННЯ З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ»

Володимир Керда познайомився зі своєю майбутньою дружиною 9 травня 1972 року.

– У Берестечку було вшанування загиблих у роки війни. Зійшлися мої двоюрідні брати, рідна сестра. Після покладення квітів до обеліска вирішили зайти в місцеву «Чайну» і пом'янути фронтовиків (серед них і мій батько, який, як значилося у похоронці, котра надійшла матері, був поранений на території Австрії й помер у госпіталі). Посиділи, погомоніли. Вирішили ще кави випити. Сестра пішла замовляти. А я тим часом побачив, що за віконечком роздачі дівчина гарна промайнула. Коли сестра вернулася, то я сказав: «Забирати каву піду я». Надя, як я згодом дізнаюся, закінчувала кооперативне училище в Луцьку, а тут була на практиці. Прийшов я по каву, глянув на дівчину, котра здала привернула мою увагу, вловив іскорку в її очах і сказав: «Я тебе сьогодні після роботи додому проведу». Вона відреагувала на це з подивом: «Як то ти проведеш мене додому – у мене ж хлопець є!». Я не розгубився: «Ну і що?».

Хто знає, як би Володимир повівся у двадцять літ, почувши такий аргумент. А ось у свої майже двадцять дев'ять кохання з першого погляду таки не відпустив. Після роботи чекав дівчину під другими, не центральними, дверима, через які вона мала вийти. Глянув на годинник – робочий день закінчився, а Наді все нема... Сам зайшов всередину. А дівчина за дверима сховалася. І тоді виручила працівниця кафе, яка його знала: «Що ти ховаєшся! За тобою хлопець прийшов – іди!»

Коли вони вже удвох були на вулиці, то кавалер, про якого говорила Надя, таки зустрівся їм. Але тільки привітався, як пригадає чоловік, – на тому й розійшлися. Надія згодом сказала майбутньому чоловікові: «Думала, що будете битися».

Менш як через пів року вони одружилися. 21 жовтня було весілля. Вантажкою машиною приїхали молоді й гості із Горохівщини в луцьку оселю нареченого. Того дня був сильний снігопад – машину аж замітало. Одна з весілянок, сідаючи за стіл, вибрала місце під батареєю, щоб після вулиці погрітися. Не вдалося, бо до батареї ще навіть не було підведена труба.

– З опаленням до весілля я просто не встиг, – каже чоловік, – бо ж на роботу до Луцька їздив – на заводі якраз переробний сезон був. Але зимували ми вже в теплі. І хату приводили до ладу, бо ж до одруження я викінчив тільки кухню й дві кімнати.

«ВИДНО, ТАК ТРЕБА БУЛО, ЩОБ Я СВОЮ НАДЮ ДОЧЕКАВСЯ»

Чи не пошкодував Володимир Керда, що ось так, із першого погляду, закохався й вирішив, що незнайомка – його доля? На це запитання Володимир Ксенофонович відповідає, не задумуючись:

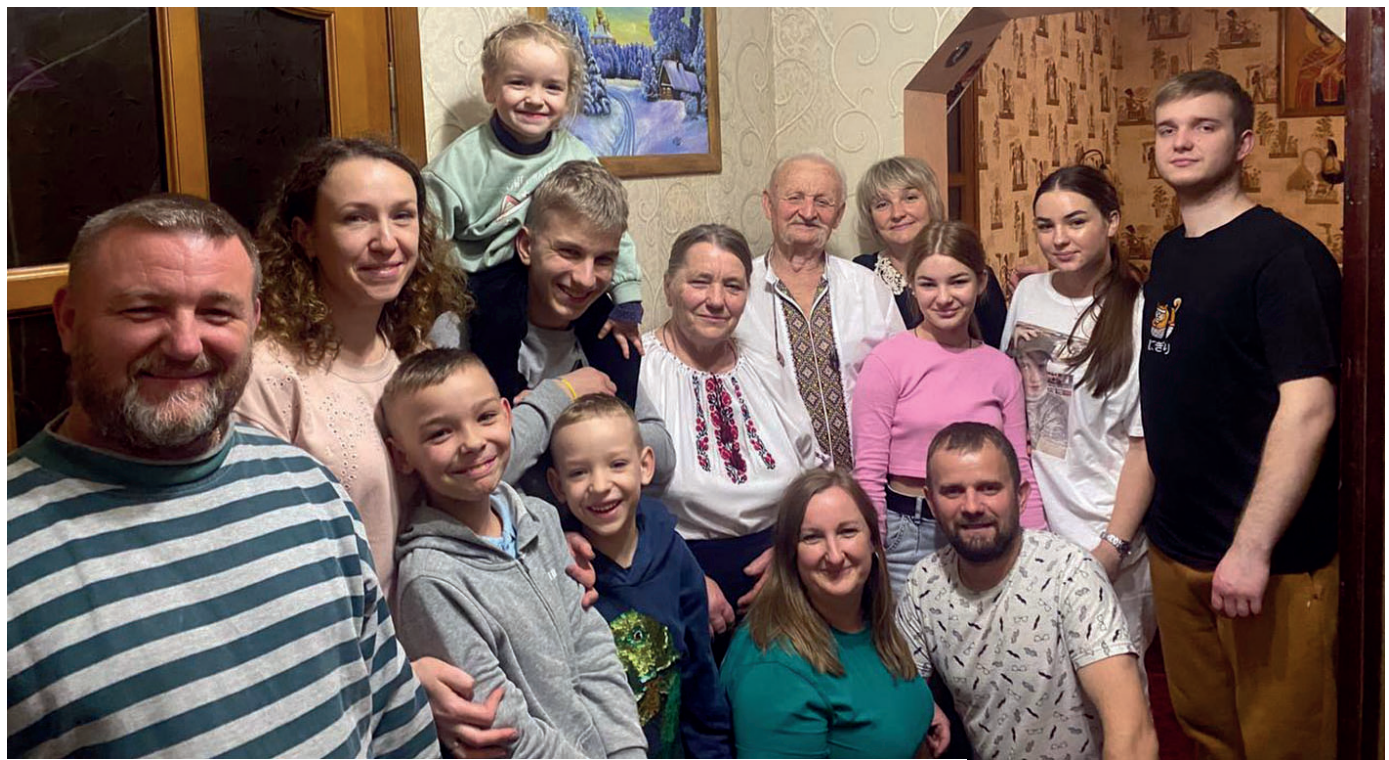
– Ніколи в житті! Посваритися могли – не без того... Це ж життя. Але скажу, що дружина у мене чудова. У своїй роботі кухаря вона – професор. Уже багато років Надя готує їжу для майбутніх священнослужителів, котрі навчаються у Волинській православної богословської академії. А коли у Свято-Троїцькому соборі був День академії, то збиралося одинадцять владик із різних регіонів України, й дружина для них готувала обід. А крім того, треба ж було й семінаристів нагодувати, як і зазвичай. Удома вона професор не лише на кухні – у хаті завжди чисто, на городі – порядок. Часом вже й кажу їй, щоб ішла з грядки, але Надя стоїть на своєму й мусить усе зробити, щоб не було ні зілинки.

І не шкодує Володимир Ксенофонович, що майже до тридцяти років парубкував, «бо то, видно, так треба було, щоб я свою Надю дочекався». За словами чоловіка, він не раз дякував Богу за те, що послав йому таку дружину («Це велике щастя, коли в парі люди одного духу, а ми з моєю Надею якраз такі»).

Подружжя виростило сина й двох доньок, має дев'ять онуків. Сьогодні їм є що згадати, чим потішитися. Хоч завжди були прив'язані до домашнього хазяйства, «світу теж трохи побачили».

– Правда, – каже Володимир Ксенофонович, – перший раз на морі ми були, як уже діти попідростали, – у 1991 році. Якраз у серпні, коли путч був у Москві, ми відпочивали на Арабатській стрічці. Ледве витягнув Надю. Вона щоразу казала: «Як я поїду, то тут усе зіллям заросте». Але нарешті здалася. Покликали ми на хазяйство її батька, і всім сімейством вирушили на Південь. А ще по святих місцях їздили – відвідували Манявський гірський скит на Івано-Франківщині.

...Обставини склалися так, що з подружжям ми зустрічалися порізно: перш із Володимиром Ксенофоновичем, потім – із Надією Василівною. Тож коли ми спілкувалися з жінкою, то, по суті, почула ту ж саму історію кохання, довжиною більш як пів століття, яку вже знала від чоловіка. Правда, пані Надія ще згадала їхню найдовшу розлуку, яка була в 1978 році: чоловік тоді на запрошення тітки, що жила в Канаді, гостював у неї сорок днів. І

У такому родинному колі Надія Василівна та Володимир Ксенофонович відзначають свята.

Фото із архіву родини КЕРДА.

“ Не секрет, дівчата швидше дивилися на тих, у кого житло було. Бо як є свій куток, то ти господар, якому не доводиться по найманих квартирах тулитися (з часом про це я й своїм дітям говорив).

навіть мав пропозицію залишитися за океаном – «прижитися там і викликати до себе свою сім'ю». Чи могло таке статися? Коли це питання я поставила самому Володимир Ксенофоновичу, то чоловік сказав: «Така пропозиція від тітки була. Але залишатися чи не залишатися на чужині, то про це в мене й думки не було. Інша справа, що душа боліла, коли побачив, як уже тоді жили люди в Канаді і як – у Радянському Союзі».

Залишається до цього додати, що Володимир Керда – «свободівець», який вболіває за долю України. Ще з часів Помаранчевої революції він співає у ветеранському хорі «Посвіт», котрий у час повномасштабного вторгнення росії виступає в центрі Луцька, збираючи кошти на Збройні сили України. А ще, буваючи з дружиною у Свято-Троїцькому соборі чи в церкві села Полонка, звертається в молитвах до Бога, аби допоміг Україні швидше вибороти Перемогу над ворогом.

Оглядаючись на пройдений шлях, подружжю є що згадати, чим потішитися.

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний індекс місячника «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 60779
(для читачів Волинської області - 86771)

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск: ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 18 січня 2024 року
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
Адреса редакції і видавця: 43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний. Обсяг – 16 сторінок формату В-4
Рестраційний номер R30-02487 № 142
Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua
Загальний тираж: 5105. Замовлення №1165

«Скільки років кохаю, а заховаюсь в тебе щодня» (Ліна Костенко).

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

Ольга САВЕЛЬЄВА

У мами – гарна, але складна фігура: вузькі стегна і великі груди, підібрати білизну на око було неможливо. Тож ми поїхали до крамниці, яка розташовувалася в торговому центрі при вході, на першому поверсі. Від машини, припаркованої неподалік, до магазину ми йшли сорок хвилин. Мама важко переставляла хворі ноги. Прийшли. Вибрали. Приміряли.

– Тут дуже дорого і не можна торгуватися, – сказала мама. – Ходімо ще кудись.

– Купи тут, я ж плачу, – прошу. – Це єдина крамниця, яка доступна для тебе.

Мама зрозуміла, що я маю рацію, вирішила не сперечатися – вибрала білизну.

– Скільки коштує?

– Не важливо, – кажу я.

– Важливо. Я мушу знати.

Мама – фанат контролю. Їй важливо, що це вона прийняла рішення про покупку.

– Тисяча гривень, – каже продавець.

– Тисячу – за спідне?!

– Це – комплект із нової колекції.

– Та яка різниця – під одягом? – обурюється мама.

Я з усіх сил підморгую продавцеві, показую пантоміму: мовляв, обмани.

– Ой, – каже дівчинка-продавець, дивлячись на мене, – я зайвий нуль додала. Сто гривень коштує комплект.

– Отож! Він, звичайно, і того не вартий, але ми просто втомилися... Може, скинете трохи?

– Мамо, це магазин, – втручаюся я. – Тут фіксовані ціни. Це не ринок.

Я оплачую карткою, щоб мама не бачила купюр. Одразу викидаю чек, щоб зайвий нуль не потрапив їй на очі. Забираємо обновки. Йдемо до машини.

– Хороший комплект. Ошатний. Я спеціально сказала, що не подобається, щоб інтерес не показувати. А раптом скинули б нам трохи. Ніколи не показуй продавцеві, що рід тобі сподобалася. Інакше ти – на гачку.

– Добре, – погоджуюся я.

– І завжди торгуйся. А раптом «скинуть» ціну?

– Гаразд.

Я постійно отримую поради, які не знаходять застосування у моєму світі. Називаю їх пейджерями. Мовби вони є, але в еру мобільних уже не потрібні.

...Одного разу хтось позвонив у двері. Мама довго-довго йшла. Але за дверима стояв терплячий і усміхнений

Не відкладайте молодість на... старість

Фото із сайту pinterest.com.

«Я зрозуміла, що це мій – останній шопінг для мами. І заплакала».

хлопець. Він продавав набір ножів. Мама його впустила, не замислюючись. Неходяча пенсіонерка запросила у квартиру широкоплечого молодого чоловіка з ножами. Без коментарів.

продукти та одяг оплачувала я, тож сума пенсії давала їй відчуття незалежності.

Наступного дня я приїхала в гості. Мама почала хвалитися ножами. Розповіла про хусточку, яку на льоту можна розрі-

“

«Ніколи не показуй продавцеві, що рід тобі сподобалася. Інакше ти – на гачку».

Хлопець розповідав мамі про сталь, про те, як ніж може на льоту розрізати носовичок, підкинутий угору.

– А я без чоловіка живу, вдома ніколи немає наточених ножів, – поскаржилася мама. Проявила інтерес. Хоча сама вчила не робити цього.

Це було маленьке шоу. У житті моєї мами було мало шоу. Тобто багато, але тільки в телевізорі. А тут – наяву. Хлопець продавав не ножі. Він продавав шоу. І продав. Оголосив ціну. Зазвичай цей набір коштує 3 тисячі, але сьогодні лише 1,5. І ще в подарунок – кулінарна книга.

«Ну треба ж! Ще й кулінарна книга!» – подумала мама, яка ні разу в житті не готувала за рецептом: вона відчувала продукт і знала, що за чим треба додавати в суп. Мама зрозуміла: ножі треба брати. І взяла. Пенсія у неї – 3 тисячі. Якби вона жила сама, то вистачало б на комунальні послуги і хліб з молоком. Без ліків, без одягу, без спідньої білизни. І без ножів. Але комунальні, ліки,

волочить за ноги, а улюбленого пупса якось ледь не розігріла в мікрохвильовці. Я сховала нову ляльку. Потім якось, коли доробимо ремонт, дочка підроссте і настане справжнє життя, я віддам їй принцесу. Не сьогодні.

Але повернемося до мами і ножів. Коли мама заснула, я відчинила валізку і взяла перший-ліпший ніж. Він був красивий, з блакитною оздобленою ручкою. Взяла з холодильника шматок твердого сиру і спробувала відрізати шматочок. Ніж залишився в сири, ручка – у мене в руці. Така блакитна, святкова.

Помила ніж, відремонтувала його, поклала назад до валізи, закрила і сховала. Мамі нічого, звісно, не сказала. Потім погортала кулінарну книгу. У ній були переплутані сторінки. Початок рецепта – від солодкого пирога, кінець – від печінкового паштету. Безсоромні люди, які ошуковують пенсіонерів, як ви живете з такою совістю?!

У грудні, перед Новим роком, мамі стало легше, вона повеселішала, стала сміятися. Я тишилася її настроєм. На свято подарувала їй красиву білу блузку з невеликим делікатним вирізом, з ажурним комірцем і акуратними ґудзиками.

– Дякую, – мовила мама і сховала обновку в шафу.

– Одягнеш її на Новий рік?

– Навіщо? Заляпаю ще. Я потім, коли поїду кудись.

Мамі вона явно не сподобалася. Вона любила яскраві кольори, кричущі відтінки. А може, навпаки, дуже сподобалася. Вона розповідала, як у молодості їй хотілося гарно одягатися. Але ні вбрання, ні грошей не було. Була одна біла блузка і багато шарфиків. Вона міняла шарфики, пов'язуючи їх щораз по-іншому, і завдяки цьому прославилася модницею на заводі.

До тієї новорічної блузки я додала й шарфики. Я думала, що подарувала мамі трохи молодості. Але вона сховала молодість на потім. В принципі, все її покоління так робило. Відклало молодість на старість. На потім. Знову потім. Усе найкраще – на потім. І навіть коли очевидно, що краще вже в минулому, все одно – потім. Синдром відкладеного життя.

Мама померла раптово. На початку січня. У цей день ми збиралися до неї всією сім'єю. І не встигли. Я була вражена. Розгублена. Ніяк не могла взяти себе в руки. То плакала. То була спокійна, як удав. Я мовби не встигала усвідомлювати, що

відбувається. Поїхала в морг по свідоцтво про смерть. При ньому працювало ритуальне агентство. Я байдуже тичила пальцем у якісь картинки з трунами, атласними подушечками, вінками... Агент щось додавав на калькуляторі.

– Який розмір у покійної? – запитав він мене.

– П'ятдесятий. Точніше, зверху 50, через великі груди, а знизу... – навіщо детально стала відповідати я.

Це не важливо. Ось такий набір одягу в нас є для неї, в останню дорогу. Можна навіть 52-й взяти, щоб вільно їй було. Тут – сукня, капці, білизна...

Я зрозуміла, що це мій останній шопінг для мами. І заплакала.

– Не подобається? – агент неправильно трактував мої сльози: я сиділа зібрана і спокійна ще хвилину тому, а тут істерика. – Але, в принципі, вона ж буде накрита ось таким атласним покривалом з вишитою молитвою.

– Нехай буде, я беру.

Оплатила останні обновки для мами та поїхала до її спорожньої оселі. Треба було знайти її записник і обдзвонити друзів, запросити на похорон і поминки. Я увійшла в квартиру і довго мовчки сиділа в її кімнаті. Слухала тишу. Мені дзвонив чоловік, він хвилювався. А я не могла говорити. Ніби клубок у горлі. Полізла в сумку по телефон, щоб написати йому повідомлення, і раптом самі собою відчинилися двері шафи. Містика.

Я підійшла до полицок. Там зберігалася мамина постільна білизна, рушники, скатертини. Зверху лежав великий пакет із написом «На смерть». Я відкрила його, заглянула всередину. Там був мій подарунок. Біла блузка на Новий рік, білі тапочки, схожі на чешки, та... комплект білизни. Той самий, за тисячу.

Я побачила, що на ліфчику збереглася ціна, тобто мама все одно дізналася, що він коштував так дорого. І відклала його на потім. На найкращий день її справжнього життя. І ось він, мабуть, настав – її найкращий день. І почалося інше життя... Дай Боже, щоб воно було справжнім.

Зараз я допишу цей пост, вмикую від сліз і віддам доньці «Принцесу». Нехай вона тягає її за волосся, забруднить сукенку, загубить корону. Зате вона встигне пожити справжнім життям уже сьогодні.

Справжнє життя – те, в якому багато радості. Її не треба чекати. Її треба створювати самому. Жодних синдромів відкладеного життя у моїх дітей не буде. Тому що кожен день їхнього справжнього життя буде найкращим.

Учимося цього разом – жити сьогодні.

«Король опинився в пеклі. Був розчавлений та знищений...»

Фото із сайту gettyimages.com.

56-річний Феліпе та 51-літня Летісія одкровенні її «екскоханця» не коментують.

● **ЛЮБОВ – ЗЛА**
Неофіційний біограф розказав, як Його Величність Феліпе VI сприйняв зраду дружини Летісії

Марта САЛО

Торішня скандальна новина про адюльтер іспанської королеви Летісії насправді не стала новою для Феліпе VI. Король був у курсі того, що дружина його зраджує, і це знання його знищувало.

Принаймні, так заявляє у своїй новій скандальній книзі журналіст Хайме Пеньяфьель. Його потенційний бестселер, який вийшов днями, має назву «Мовчання Летісії».

Як стверджує автор у Daily Mail, роман Летісії не міг бути таємним, позаяк за дружиною на той момент принца-спадкоємця

повсюди слідувала охорона. Зокрема не могла бути винятком і її поїздка ліст Хайме Пеньяфьель описує як людину «холодну, емоційно незрілу

“ **Коханець наголосив: «Я визнаю лише одного Короля – на Небі, і його ім'я Ісус Назаретянин. Він мене судитиме».**

до Нью-Йорка в 2011-му році з ймовірним коханцем Хайме дель Бурго (колишнім чоловіком сестри Летісії).

«Того дня її супроводжували її вірні охоронці, які, без жодних сумнівів, доповіли би в Міністерство внутрішніх справ або в (палац) Сарсуела», – запевняє Пеньяфьель.

Зі слів журналіста, Феліпе опинився в «пеклі», був «розчавлений та знищений», коли дізнався про невірність Летісії.

Її Величність журна-

та пасивно-агресивну». Остання її якість, яку вона проявляла зокрема по відношенню до Феліпе, буцімто стала причиною того, що невістку зненавиділи як матір короля, королева Софія, так і його сестри – Елена з Крістіною.

Автор пише, що Феліпе та Летісія, які жодного разу не коментували скандал та докладають усіх зусиль для збереження королівської гідності, наразі живуть окремими життями. Зрештою, пе-

редрікає він, королівське подружжя послідує прикладу батьків короля, Хуана Карлоса та Софії.

Як відомо, колишній монарх – Хуан Карлос, в якого, подекуди, було близько 5 тисяч коханок, після корупційного скандалу декілька років тому оселився в Абу-Дабі з однією з них. Матір чинного короля залишилася в Іспанії...

Нагадаємо, про свій роман із Летісією Хайме дель Бурго повідав саме Хайме Пеньяфьель. Відповідна книжка «Летісія і я» вийшла наприкінці 2023-го року, спричинивши ефект вибуху бомби в іспанських та світових ЗМІ. До слова, після цього газета El Mundo, чим колумністом упродовж близько 20 років був Пеньяфьель, припинила співпрацю з журналістом. Та він, як бачимо, не надто засмутився і просто засів за нову книжку про королівське подружжя.

До того ж Хайме дель Бурго ділився пікантними подробицями про свої буцімто стосунки з королевою і в соцмережі. Зокрема він заявляв, що Летісія планувала розлучитися з Феліпе та завести з ним дитину.

І при цьому коханець наголосив: «Я визнаю лише одного Короля – на Небі, і його ім'я Ісус Назаретянин. Він мене судитиме».

коли сильні українці викидали ворога зі своєї землі.

«В світі не мають страждати діти, і сьогодні, всією планетою загадаймо те, щоб вони не страждали. Діти, вибачте нам, дорослим, ми не змогли зробити так, щоб не було більше воєн, вибачте нам. Можливо це зможете зробити ви», – зазначила Осадча.

Горбунов же написав, що готовий віддати все на світі, аби його діти були щасливими.

«Божевільний дід зробив вас дітьми війни! Ви знаєте що таке повітряна тривога, укриття і евакуація! Але точно знаю – ви будете жити в красивій, квітучій і багатій Україні! 3 Днем захисту дітей!», – підсумував Юрій Горбунов.

Фото з Instagram-сторінки Юрія ГОРБУНОВА.

«Ми ладні для наших дітей звернути гори і впадаємо у відчай, коли усвідомлюємо, що не в наших силах зупинити війну...».

було повітряних тривог, питань про траєкторію польоту ракет і розповідей, як бігли всією школою в сховище під вибухи», – написала Катя в Instagram.

Вона додала, зараз українці виховують нове покоління, яке своїм онукам буде переповідати про війну і розповідати, що вони вже жили тоді,

«Вибачте нам, дорослим»

● **БОЛИТЬ!**

Телеведучі Катерина Осадча та Юрій Горбунов у Міжнародний день захисту дітей поділилися фото своїх синів та поміркували про життя малечі під час війни та її майбутнє

Лія ЛІС

«Ми ладні для наших дітей звернути гори і впадаємо у відчай, коли усвідомлюємо, що не в наших силах зупинити війну і зробити так, щоб в житті дітей не

Дозвольте собі час від часу «розкисати»!

Чому фраза «тримайся»... ТІЛЬКИ ШКОДИТЬ

● **ПОРАДИ ПСИХОЛОГА**

Від початку повномасштабного вторгнення люди часто намагаються підбадьорити одне одного фразами на кшталт «не час розкисати», «треба триматися», «не можна розклеюватися». Начебто у важкі часи погано проявляти сум чи страждання. Але чи можна і справді «триматися» все життя? Чи піде на користь порада стиснути зуби й жити в напрузі?

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Експерти онлайн-платформи «У психолога» пояснюють, що насправді ні. Згадаймо, як працює здорова психіка: є періоди напруги й періоди розслаблення, які весь час чергуються. Після активності повинен слідувати відпочинок. Це правило для нашої психіки, за порушення якого доведеться дорого заплатити підвищеною тривожністю, панічними атаками, безсонням, постійною втомою, апатією або й депресією.

Тому навіть у складні періоди важливо вчасно «розклеюватись».

ОРГАНІЗУЙТЕ СОБІ КОМФОРТНЕ МІСЦЕ І ДАЙТЕ ВОЛЮ НЕГАТИВНИМ ЕМОЦІЯМ:

1. Випишіть усі почуття в нотатник.
2. Пожальйте себе та поспівчуйте.
3. Прислухайтеся до себе, до того, що у вас на душі.

Це не обов'язково робити самостійно, можливо, навіть і краще разом із близькою людиною. Головна умова: аби ви почувались у безпеці.

І не забувайте про регулярний душ, смачну їжу та здоровий сон – це основа як фізичного, так і ментального здоров'я.

Ви – доросла людина, тому ваш стан – це ваша відповідальність. Ми переживаємо надзвичайно складні часи, і нам потрібні сили, щоб подолати цей «марафон». А ще більше сил необхідно для того, щоб зберегти любов до життя та здатність отримувати задоволення.

Тому не варто жити, стиснувши зуби: дозволяйте собі час від часу і «розкисати».

«Шлюб – це як осаджена фортеця: ті, хто всередині, хотіли б з неї вибратися, а ті, хто зовні, хотіли б увірватися в неї» (Ерве Базен).

«Мені без тебе й дихається інакше, мені без тебе часом туга груди рве...»

Фото із сайтів gordonua.com, lux.fm та відкритих джерел.

● ДІМ, ДЕ ЖИВЕ ЛЮБОВ

Так зізнався своїй дружині Катерині Хмелевській спортсмен Олександр Усик, який кохає одну-єдину жінку з 15 років, у день 12-ліття їхнього шлюбу. Український боксер, який нещодавно став абсолютним чемпіоном світу з боксу у надважкій вазі, і сьогодні каже, що не досягнув би такого успіху, якби не підтримка його Катерини

Марина ЛУГОВА

Історія стосунків Олександра та Катерини – дуже чутлива, адже боксер закохався у майбутню дружину ще в підлітковому віці. Він завжди знав, що Катя стане його дружиною. Вони вчилися в одній школі в Сімферополі й спершу були просто друзями. Майбутній чемпіон світу з боксу насправді – ніжний романтик: у 15 років він писав Каті вірші та красиво залицявся. Дівчина спершу не звертала увагу на шанувальника, тож Усику довелося добряче постаратися, аби завоювати серце Хмелевської. «Я взагалі його не розглядала... Хіба як друга». Він сказав: «Якщо я виграю сьогодні бій, підеш зі мною ввечері куди-небудь?» Я відповіла: «Вигравай, там подивимось». Він виграв. І – все», – розповідала в одному з інтерв'ю Катерина.

Після школи закохані почали жити разом і більше не уявляли свого життя один без одного. Перші труднощі у стосунках пари виникли 2006-го року. Тоді Усик став призером дорослого чемпіонату Європи й «зловив» «зіркову хворобу». Боксер зізнався, що в той час він був добряче зарозумілим, уявляв себе «Макгрегором»

Спорт для чемпіона світу – хобі, а от сім'я – найважливіша цінність.

Молодша донька Усиків, яку назвали Марією.

Дружина боксера Олександра Усика в день його поєдинку з Тайсоном Ф'юрі зацілувала чоловіка, вітаючи його з перемогою.

(Конор Макгрегор – ірландський боєць змішаних бойових мистецтв. – Ред.) і ледь не втратив кохану. Олександр і Катерина навіть розійшлися на

якийсь час. Та згодом 19-річний Сашко зрозумів, що не може жити без дівчини. У 2009-му пара одружилася у Криму, у той час Усику було 22 роки.

«Перша наша дитина була по любові, друга – запланована, третя – як вийшло, так вийшло, ми не планували. Вона сказала: «Я – вагітна». Я відповів: «Круто», – розповідав Усик.

Довелося все організувати швидко, оскільки Катя завагітніла. Весілля було скромне, бо грошей на розкішне святкування закохани не мали.

«Саша не встиг зробити мені пропозицію – Ліза швидше з'явилася. Весілля було дуже скромне, адже тоді у нас навіть не було можливості заплатити за орендовану квартиру», – пояснювала Катерина.

У 2014 році на подружжя чекало нове випробування – окупація Криму росією. На той момент у них було вже троє

дітей – Єлизавета, Кирило та Михайло. Усикам довелося покинути рідний дім і переїхати у Київську область. «Перша наша дитина була по любові, друга – запланована, третя – як вийшло, так вийшло, ми не планували. Вона сказала: «Я – вагітна». Я відповів: «Круто», – розповідав Усик. Зараз подружжя виховує вже четверо дітей – у січні цього року у них народилася донька Марія. Усик завжди мріяв про велику сім'ю, тож сьогодні він – чудовий батько. Боксер каже, що саме діти і дружина наповнюють його і дають сенс життю. Спорт для чемпіона світу – хобі, а от сім'я – найважливіша цінність.

Усик досі присвячує коханій вірші й каже, що без неї навіть дихати не може. «Мені без тебе й дихається інакше, мені без тебе часом туга груди рве, кричить як лютий звір і плаче, я без тебе – зовсім інший. Мовчу і часто в небо погляд свій підіймаю, в натовпі очі твої шукаю, свої на мить я закриваю і уявляю, що тобою дихаю. Тобою живу, тебе одну бажаю, тобою дорожу, тебе хочу, і лише тебе я знаю, що мені з тобою добре у світі», – ці рядки, повні щирої любові, Олександр Усик присвятив своїй дружині Катерині, коли 12-та річниця їхнього весілля збіглася з днем його триумфу на ринзі. 26 вересня 2022 року Усик здобув перемогу над Ентоні Джошуа. А віднедавна український боксер – абсолютний чемпіон світу в надважкій вазі.

Дружина боксера Олександра Усика в день його поєдинку з Тайсоном Ф'юрі зацілувала чоловіка, вітаючи з перемогою. Вона подякувала всім, хто підтримував її коханого. Цією світлиною Катя поділилася на своїй сторінці в Instagram. А ще – новими фотопортретами їхньої молодшої донечки (на час розміщення світлин у мережі Марійці було три місяці). Крихітка, яка дедалі більше стає схожою на тата, зазнімкували у стильному рожевому одязі. До речі, на бій за звання абсолютного чемпіона світу Олександр Усик виходив із написом на шортах «MARIA» (Марія).

Джерело: uanews.co.ua, gordonua.com.

● ДО ТЕМИ

Правила життя Олександра Усика

«Краще я помру, ніж зніму хрестика»

Я б'ю своїх опонентів із... любов'ю і посмішкою. У мене немає хижої ненависті чи злоби. У мене вона – спортивна.

Для своїх дітей я – герой. Це – максимальне ви-

знання, яке можу отримати. У всіх є страх. Якщо ти не боїшся – ти хворий. Є страх боягузтва, а є страх, який тебе «заводить».

Я – не суперзірка, зірки – на небі. Я – звичайний

хлопець, у якого, можливо, щось трохи виходить.

Я – православний християнин. Краще я помру, ніж зніму хрестика.

Не потрібно просити у Бога легку ношу. Краще

«Я б'ю своїх опонентів із... любов'ю і посмішкою».

просити міцніші плечі.

Я розмовляю з... болем. Знаєте, що я йому кажу? Що він є слабшим за мене. Я сміюся над ним всередині себе. Таке відчуття, що я – трохи божевільний.

Людам не подобається, що я не відповідаю їхнім очікуванням. Не сподівайтеся на людей, треба сподіватися на Бога!

Що каже православна церква про лайку

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Слово – це не будь-яка звукова енергія. Це – символічна дійсність, яка несе та об'єднує в собі реальність. Слово, що промовляє Святе Ім'я Ісуса, приносить присутність Ісуса. Слово благословення приносить також благословення. І слова прокляття, матюки, якими ми зловмисно проклинаємо, лаємо, – не є пустими звуками, а мають свої жахливі наслідки

Протоієрей Ігор Андрус ВЕРЕТКА
КАЗМІРЧУК, настоятель храму Волинської ікони Божої Матері с. Богушівка
Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Святого Апостола Андрія Первозванного с. Верхівка Луцького району Успенського деканату

«НЕХАЙ НЕ ВИХОДИТЬ ЖОДНЕ ПОГАНЕ СЛОВО З ВАШИХ УСТ...»

Ніхто, абсолютно ніхто не повинен проклинати, лаятися. Хто проклинає, матюкається, той стає інструментом диявола. А прокляття – це не говорити лише зле або говорити про когось погано, що є гріхом. Це – засудити когось або щось до знищення. Прокляття, матюки є тяжкими гріхами.

У Біблії є чимало уривків, які застерігають вірян від вживання недостойної мови. Наприклад, у Посланні до Ефесян апостол Павло пише:

«Нехай не виходить жодне погане слово з ваших уст, а тільки добре для настанови у вірі, щоб воно принесило благодать тим, хто слухає» (Ефесян 4:29).

Цей уривок наголошує на важливості позитивної й корисної мови, яка приносить користь і благодать навколишнім.

Святі отці також багато писали про важливість чистоти мови. Наприклад, святий Іоанн Золотоустий зазначав, що мова є відображенням душі людини і підкреслював, що непристойні слова і матюки забруднюють не тільки мову, але й саму душу людини.

Святий Василій Великий також попереджав про небезпеку гріховних слів.

У своїх проповідях він казав, що язик є інструментом, через який ми можемо як прославляти Бога, так і грішити, ображаючи інших.

Православна церква має низку

● ДО ТЕМИ

«КОЖЕН НАРОД МАЄ СВОЮ ЛАЙКУ»

Про це розповіла в інтерв'ю УНІАН Леся Ставицька, доктор філологічних наук, професор, авторка книги: «Українська мова без табу. Словник нецензурної лексики

та її відповідників. Обсценізм, евфемізми, сексуалізм», де подано значення близько 5000 нецензурних слів і стійких словосполучень.

«Мат в Україні ніколи не був публічний такою мірою, як, скажімо, у росії. У тій країні ця лексика фіксується з кінця XIX століття. Там був та-

кий словник: «Словарь Еблематико-энциклопедический татарских матерных слов и фраз». З цієї назви, до речі й пішов міф, що нецензурні фрази є начебто татарського чи монгольського походження. Татарськими їх назвали не тому, що вони походять із цієї мови. Слово «татарський» означало ще «чужий»,

«ворожий», «невластивий»... Насправді ця лексика йде ще з язичницьких часів. Візьміть хоча б гуцульські коломийки... У російському впливі їх не можна запідозрити. Проте в них наявні «сильні слівця».

Кожен народ має свою лайку, свою традицію, свої табу. Це – традиція суспільства. Демократична Амери-

ка собі це дозволяє, вже не вікторіанська Англія – теж... Мене ж хвилює український контекст. Досі ці слова шокують. Мені цікаво, чому в нас екскрементарний елемент є більшою мірою виражений, ніж сексуальний... Якщо в російському варіанті – поширено про*бати, то в українському – про*рати».

Фото із сайту ukr.media.

Лихослів'я забруднює не тільки мову, але й саму душу людини.

канонів і правил, що регламентують поведінку вірян. Серед них є й ті, що стосуються мови. Наприклад, 20-те правило святого Василя Великого вимагає від вірян утримуватися від всякої форми богохульства і нецензурної лексики.

Православна церква вчить, що духовне вдосконалення включає контроль над власними думками, словами і вчинками. Святий Іоанн Ліствичник у своїй праці «Ліствиця» зазначає, що слово – могутня зброя, і віряни повинні навчитися використовувати її мудро і з любов'ю. Матюки та непристойні слова розглядають як прояви духовної слабкості й недосконалості.

“ Хто проклинає, матюкається, той стає інструментом диявола.

Священнослужителі часто дають практичні поради щодо уникнення матюків. Вони радять, що регулярна молитва і читання Біблії допомагають зосередитися на духовних цінностях і очистити свої думки та мову.

Сповідь і покаяння, визнання своїх гріхів і щире покаяння допомагають боротися з гріховними звичками, включаючи вживання нецензурної лексики.

Православна церква категорично засуджує вживання матюків, вбачаючи в цьому гріх і духовну шкоду. Вчення Біблії, святих отців і церковні канони закликають вірян до чистоти мови й духовного вдосконалення. Уникання нецензурної лексики є важливою складовою життя кожного християни-

на, що прагне жити згідно із вченням Христа і церковними традиціями.

«ДІТИ, ЯКІ ЧУЮТЬ ЛАЙКУ ВІД БАТЬКІВ, СХИЛЬНІ ВЖИВАТИ ЇЇ САМІ»

Часте вживання матюків та прокльонів може негативно впливати на емоційний стан людини. Вони можуть сприяти підвищенню рівня агресії, стресу та тривожності. Діти, які регулярно чують такі вирази від батьків, можуть відчувати страх, тривогу і невпевненість.

Прокльони та матюки знижують самооцінку людини. Якщо дитина постійно чує негативні слова на свою адресу, вона починає вважати себе невартисною чи недостойною.

Уживання таких слів може призвести до погіршення відносин з іншими людьми: викликати конфлікти, непорозуміння та втрату довіри.

Використання нецензурної лексики знижує рівень мовної культури.

Діти, які чують матюки від батьків, схильні вживати їх самі, що може негативно вплинути на їхні соціальні взаємини та сприйняття в суспільстві, призвести до агресивної поведінки, проблем із соціалізацією та труднощів у взаєминах.

Регулярне лихослів'я та прокльони у присутності дітей спричиняють психологічні травми, які впливають на їхнє духовне, емоційне та психічне здоров'я в довгостроковій перспективі.

Тому важливо усвідомлювати силу слів і відповідально ставитися до їх використання, особливо – у присутності дітей.

У Біблії на батьків покладено вели-

ку відповідальність за виховання дітей у вірі та моралі. У книзі Притч сказано: «Навчай хлопця [шляху], яким він має йти, і коли він стане старшим, не відійде від нього» (Притчі 22:6). Це означає, якщо батьки вживають матюки і прокльони, діти можуть почати наслідувати цю поведінку.

А християни вірять, що батьки несуть відповідальність перед Богом за виховання своїх дітей у дусі любові, поваги та віри, а використання ненормативної лексики суперечить цим обов'язкам.

Батьки повинні молитися про допомогу у контролі своїх слів і емоцій. Молитва допоможе знайти сили для зміни поведінки.

Важливо навчати дітей християнських цінностей, включаючи важливість використання добрих і чистих слів. Це можна робити через читання Біблії, обговорення її вчень, а також є особистим прикладом.

Якщо батьки роблять помилки і використовують ненормативну лексику, важливо просити прощення у Бога і в дітей. Це навчить їх цінності покаяння та прощення.

ЛИХОСЛІВ'Я СТВОРЮЄ НЕГАТИВНУ ЕНЕРГЕТИКУ

Часте вживання матюків впливає на репутацію людини та її професійні перспективи. Роботодавці, колеги та інші люди сприймають таку людину як менш професійну або менш виховану.

Вважається, що слова мають енергетичну силу. Прокльони, які спрямовані на інших, створюють негативну енергію, яка впливає як на того, хто їх вимовляє, так і на того, кому вони адресовані.

У багатьох культурах і релігіях вважається, що прокльони можуть мати довготривалі негативні наслідки для людини. Наприклад, у християнстві прокльони розглядаються як гріх і порушення Божих заповідей.

Матюки і прокльони забруднюють душу і віддаляють людину від Бога.

Християнство наголошує на важливості духовної чистоти та контролю за своїми словами і вчинками. Ненормативна лексика та прокльони руйнують взаємини між людьми, а християнство вчить любові до ближнього, прощення та миру.

Використання образливих слів суперечить цим принципам і може призводити до конфліктів і розбрату.

Таким чином, із погляду християнства, використання матюків суперечить вченню про любов, повагу та доброту. Біблія закликає до чистоти мови та дій, наголошуючи на важливості слова як інструменту, який може як будувати, так і руйнувати. Усім слід працювати над зміною мовних звичок і підтримувати позитивні моделі поведінки для створення здорового і гармонійного суспільства.

«Сім'я – це суспільство в мініятурі, від цілісності якого залежить безпека всього великого людського суспільства» (Фелікс Адлер).

volyn.com.ua

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»

«Тобі я віддала своє серце»

● ГІРКО!

Закінчення. Початок – на с. 1

Марія МРІЯ

Як відомо, вони одружилися ще 12 травня 2020 року, але через пандемію Ковіду та повномасштабну війну росії відтермінували святкування 4 роки. На сторінці в Instagram Реп'яхова розповіла про увесь процес підготовки до церемонії та реакцію Віктора Павліка.

«Ось і чотири роки нашого офіційного шлюбу. Чотири роки тому мало бути наше весілля. Але не судилося. Майже все було готове, але ти так і не побачив мене нареченою. Спочатку клопіт, потім – війна – навчили нас не відкладати життя на потім. Ти – найважливіша людина в моєму житті. Саме тобі я віддала своє серце, тому що саме ти проливаєш ясне світло на всі мої думки. Саме ти малюєш посмішку на моєму обличчі. Саме ти думаєш про мене і радієш кожен день. Я дякую тобі за все», – написала Реп'яхова.

Михайлику Павліку у червні виповниться 3 роки.

«Саме тобі я віддала своє серце, тому що саме ти проливаєш ясне світло на всі мої думки. Саме ти малюєш посмішку на моєму обличчі».

Що цікаво: для Віктора Павліка весілля було сюрпризом. Блогерка розповіла, що просто попросила гарно одягнутися, а сам артист навіть не здогадувався, що саме на нього чекало.

Віктор Франкович був просто шокований, коли до нього вийшла кохана... у весільній сукні.

Важливою частиною сюрпризу, звісно ж, став син подружжя, майже 3-річний Михайло, якого мама ошатно вбрала в чорні штани, жилет-

Катерина Реп'яхова була фанаткою Віктора Павліка, а потім стала його дружиною.

ку та білу сорочку з метеликом.

«Син також був у шоці. Він мене спочатку не впізнав», – зазначила Катерина Реп'яхова.

До речі, блогерка дуже переймалася, чи зможе влізти у весільне плаття після народ-

ження сина.

«Сукня висіла в шафі... 4 роки! Уявіть! Я більше не хотіла чекати жодного дня. Живемо тут і зараз, адже не знаємо, що з нами буде завтра», – написала вона і додала: – В сукню я ледве влізла. Все ж таки народила такого красеня».

НАША ДОВІДКА:

58-літній Віктор Франкович Павлік – батько трьох синів і доньки: Павла, Олександра, Михайла та Христини. На жаль, у віці 21 року від раку кісток помер його найстарший син Павло.

«А мій гонорар перерахуйте для ЗСУ...»

● СТОП-КАДР

Такі слова ми почули від жителя села Княгининок Луцького району Волинської області Віри Миронюк, яка місяць тому посіла в нас 2-е місце в конкурсі підпису до світлин і мала отримати призіві 75 гривень

Ось такі «котики» на блокпосту захищають Україну.

Красно дякуємо вам, пані Віро, за чуйне серце і патріотизм. Ваше прохання виконане: кошти надійшли на рахунок фонду «Повернись живим» (квитанція про оплату – в редакції). Ось на таких людях, які ви, і тримається Україна, які

готові віддати останні гривні заради нашої Перемоги над окупантами. А, як відомо: за миру – по нитці, і путину – капець!

Підписи з побажаннями на цю актуальну і болючу до сліз тему ми отримували і щодо фотографії цього кота

А як ви підписали б цю світлину?

і воїна. Найкращі з них – й озвучимо.

ПІДСУМКИ КОНКУРСУ «СТОП-КАДР»-3 (2024):
1 місце (призові 125 гривень):

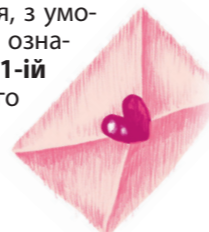
«Котику сіренький, котику біленький, котку волохатий... Бачу москальню в бінокль – йдем їй довбати!!!» (Сергій КОВАЛЬЧУК, м. Рівне).

2 місце (призові 75 гривень):
«Коли така «секретна зброя» поруч, то переможемо всіх ворогів і покручі!» (Евгенія ХАРКІВ, с. Скригове Луцького району Волинської області).

3 місце (призові 50 гривень):
«Любі наші котики-патріотики із ЗСУ» (Уляна КРІЛІВ, 12 років, м. Луцьк Волинської області).

Просимо переможців надіслати в редакцію свої паспортні дані та ідентифікаційний код, щоб отримати свої призиви. А також долучайтеся ще до одного нашого літературного конкурсу на найкращі історії кохання, з умовами якого ознайомтесь на 11-ій сторінці цього випуску.

Нехай Вас супроводжує муза!

Тільки україномовні дівчата: ветеран війни «Терен» із Рівного поставив таку вимогу

● «КОХАЙТЕСЯ, ЧОРНОБРИВІ, ТА НЕ З МОСКАЛЯМИ!»

Новий герой 13-го сезону шоу «Холостяк» **Олександр Будько, який втратив ноги на полі бою, дав своє перше інтерв'ю в ролі холостяка та розповів, яким дівчатам варто подавати заявки на участь у цьому дійстві**

Лія ЛІС

Колишній військовий на псевдо «Терен» має принципову громадянську позицію, тому червоної троянди не отримують ті, хто її не поділяють. Для нього важливими факторами у співрозмовнику та майбутній коханій людині є щирість та інтелект. Про це він розповів Еммі Антонюк в інтерв'ю «Це ніхто не буде дивитися».

«Мені більш важливий, як я вже казав, – інтелект людини, наскільки вона розділяє його зі мною, життєва позиція, і вже тоді, звичайно, бонусом буде зовнішність, – зазначив він і згодом додав: – Важлива – людська щирість. Коли людина насправді прийде на проєкт не за підписниками, не за якоюсь

власною славою, марнославством. А прийде, для знайомства».

Утім, найбільше його хвилює україномовність учасниць та відсутність стереотипів щодо військових. Олександр «Терен» пояснив, який світогляд майбутньої учасниці суперечить його власному: «Всі ветерани – ПТСР-ники, «какая разница, на каком языке разговаривать». Принципово – мова спілкування. Але якщо ти

«Я планував хоча б ходити, а тепер я можу бігати, і для мене – це вже не мрія, а – навичка. І саме такі речі дають впевненості, що не варто зупинятися: треба планувати, мріяти і досягати!».

будеш розмовляти англійською, I can speak English («Я можу говорити англійською»).

По-третє, дівчині потрібно переглянути усі випуски «Відвалу ніг» (власний YouTube-проєкт Будька щодо актуальності теми урбанізму, підлаштованого до потреб інклюзивних людей. – Ред.) для того, щоб бути в контексті проблеми людей з інвалідністю» в Україні.

«Я планував хоча б ходити, а тепер я можу бігати, і для мене – це вже не мрія, а – навичка. І саме такі речі дають впевненості, що не варто зупинятися: треба планувати, мріяти і досягати!» – говорить про себе Олександр.

Певного типу жінки ветеран не має. «Я не рівняю всіх до «Міс Всесвіт». Я не буду для себе ідеалів, не буду для себе ідолів, авторитетів. Це може бути будь-хто. Тобто, для мене головне – ось той внутрішній

світ, про який я кажу. Може бути дівчина, яка, знаеш, не підпадає під стандарти краси, але в ній буде щось таке внутрішнє, якась енергія, просто навіть якась зовнішня риса обличчя, чи просто її поведінка, яка буде до себе притягувати. Мені не буде важливо, хто вона, чи вона була взагалі «міс» чого-небудь. Просто ця людина сама до себе буде притягувати», – запевнив ветеран.

«Я не рівняю всіх до «Міс Всесвіт». Для мене головне – внутрішній світ дівчини».

Вп'яте одружився у... 93 роки!

● КОХАННЮ ВСІ ВІКИ ПІДВЛАДНІ!

Медіамагнат (колишній президент міжнародної медіаімперії News Corporation) **Руперт Мердок зіграв весілля з 67-літньою Оленою Жуковою, молекулярним біологом із колишнього СРСР**

Оксана ТКАЧЕНКО

Як повідомляє The Daily Mail, церемонія відбулася на території маєтку Мердока з виноградником у Каліфорнії. На заході були присутні високопоставлені гості, зокрема власник New England Patriots Роберт Крафт і керівник News Corp Роберт Томпсон. Весілля відбулося через три місяці після оголошення про заручини.

Олена Жукова – мати Даші Жукової, російської світської

левиці, яка була одружена з російським олігархом і колишнім власником футбольного клубу «Челсі» Романом Абрамовичем.

Дружина Мердока понад 30 років проживає у США. Вона покинула СРСР у 1991-му разом із донькою. До виходу на пенсію вона працювала в медичному дослід-

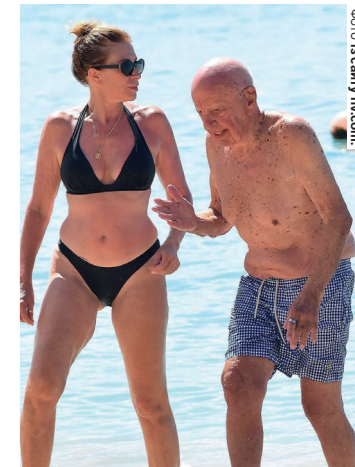
«Статки Руперта Мердока оцінюють у 16 мільярдів фунтів стерлінгів».

ницькому підрозділі Каліфорнійського університету в Лос-Анджелесі. Медіамагнат познайомився з Жуковою через свою третю дружину Венді Денг.

Руперт Мердок, у якого – шестеро дітей, є почесним головою News Corporation,

якій належать Fox News, Wall Street Journal, Sun і Times. Минулого року він пішов з посади голови Fox and News Corp, залишивши свого сина Лаклана очолювати обидві компанії.

За даними nv.ua, статки Руперта Мердока оцінюють у 16 мільярдів фунтів стерлінгів.

На цю пару на пляжі звернуть увагу всі.

«Ти вбив нашого сина...»

● ДО СЛІЗ

Закінчення.
Початок – на с. 16

Ольга ЧОРНА

– **Щ**о?! Який аборт?! Не хочеш одружуватися – не треба. Без тебе впораюсь.

– Чекай... Я погарячкував... Несподівано яюсь... Ти ж – студентка, з дитиною вчитися і складати іспити не просто.

– Владе, я все сказала.
– Та я готовий іти до ЗАГ-Су хоч зараз. Я ж кохаю тебе. Але...

– Справді кохаєш? І до ЗАГ-Су хоч уже?

– Угу.
– Ні, краще завтра. Треба татові сказати.

...Максим звістку сприйняв стримано. Радів майбутньому народженню внука, а от щодо Влада...

– Це буде хлопчик, татусю.
– Звідки знаєш?

– Я завжди це знала.
Надя не хотіла пишного весілля, але Максим наполіг.

«Ну, як вам? – хвалився Влад друзям. – Усе тестве добро – Надьчине придане. Заживу...». З дружиною кілька разів обережно заводив мову про малюка: мовляв, зарано батьками ставати. Вона злилася. Він замовкав.

...Якось дівчина затрималася в бабусі. Надворі темніло.

– Шкода, що батька нема вдома, аби приїхав по тебе. Виклич таксі чи зателефонуй чоловікові.

Малюнок із сайту pinterest.com.

«Зорі заколисують його сон. Ангелики гріють малюсінки ніжки крильми».

Подзвонила Владові. Сказав, що зайнятий. Надя майже доходила до будинку, коли хтось з розгону збив її з ніг. Вирвав із рук сумочку, вдарив. Здається, вона упізнала нападника. Удар. Ще удар...

Її знайшов перехожий, що гуляв із собакою. Отямилася в лікарні. Намагалася пригадати обличчя кривдника. Щось таке знайоме... Не змогла... Потім дізналася про втрачену дитину. Нерви не витримали. Свідомість також...

– Ваша донька почала малювати, – сказав лікар-психі-

атр Максимові.

– Вона ніколи раніше цим не займалася. Це добре чи погано?

– Може, хоч так «розповість», хто її побив. Бо спілкуватися вперто не бажає.

– А що вона малює?

– Дітей.

– У Надії є шанси на одужання?

– Так. Вірю, що вона впрається. До речі, чому її чоловік не провідує?

– Цікаво... Мені казав, що був у лікарні...

...Максим уже вкотре намагався розговорити донь-

ку. Мовчала. Переглядав її малюнки. Надя малювала простим олівцем. Не знав, що у неї так талановито це виходить. За інших обставин радив би, але... Лікар сказав хвалити доньку – треба позитиву.

– Які у тебе гарні малюнки, Надіє! Принести тобі ще олівців?

– Зорі заколисують його сон. Ангелики гріють малюсінки ніжки крильми, – мовила стиха.

– Доню, ти заговорила! – Максим обійняв її та заплакав.

– Ангелики гріють його...

– Кого, Надіє?

– Сина. Мого сина...

“

– Я не хочу заміж, а тільки – дитину.

...Лікар втішав Максима: Надине здоров'я поліпшується. Вона менше малює. Більше розмовляє. Але щойно заходить мова про чоловіка – замовкає і плаче.

– До речі, ваш зять так і не прийшов провідати дружину.

– Я з ним говорив. Каже, що дуже хвилюється.

– Він чогось боїться...

Коли Максим повідомив, що Надю скоро випишуть, Влад сполошився і заявив:

– Я буду жити вдома. І ще... я хочу розлучитися.

– Ти що, вирішив доклати мою доньку? А може, це й краще, що залишиш її.

...Минув час. Надя повністю оговталася після пережитого. І... втратила хист до малювання. Працює у батьковій фірмі.

– Бабусю, я хочу народити дитину, – яюсь завела роз-

мову. – Мені скоро 30.

– Знайди порядного чоловіка, виходь заміж і...

– Я не хочу заміж, а тільки – дитину.

– Пліткуватимуть...

– Це мене найменше хвилює.

...Надя нікому не зізналася від кого вагітна. Максим завіз доньку на чергове обстеження.

– Як там наш хлопчик? – запитав, коли вийшла з кабінету лікаря.

– Усе гаразд. Він такий гарненький... Ой, здається, я побачила... Тату, зачекай хвилинку, зараз повернуся.

Надя вийшла на вулицю вслід за чоловіком і жінкою, якій ось-ось народжувати.

– Влад?! – гукнула.

Чоловік обернувся. Підійшов до Наді. Розгублено дивився на колишню дружину.

– Хм... Ти?! Вагітна? Вийшла заміж?

– А ти що тут робиш? – поцікавилася.

– Моїй дружині скоро народжувати. Важко їй. Почувається не дуже добре. Кажуть, у стаціонар треба.

– Я згадала, Владе. Все згадала. Це ти напав на мене і побив. Вирвав сумку, аби він народився. А потім боявся прийти до лікарні, аби я не впізнала...

У Влада затруслилися руки.

– Це було давно, – прошепотів перелякано. – Справу закрили. Ти хочеш?.. Ти вирішила?.. Ти скажеш?..

– Не хвилюйся. Нікому нічого не скажу. Хтозна, як відреагувала б твоя дружина, дізнавшись, що її чоловік убив свого першого малюка. Я не хочу, щоб постраждала ще одна дитина.

– У нас буде двійня...

І ось у двері постукав чоловік...

● ІСТОРІЯ З СЬОГОДЕННЯ

Сизий ранок ще нагадував про себе темрявою. Майже без світла. Добре, хоч не сама – з дітьми. Андрій несподівано повернувся. Світлані не дають спокою думки, що, ніби вир, нуртують у її голові. Вир небачених людських страждань і бід. Навперебій у скронях вистукує: «Повернувся, все-таки повернувся до дітей...»

Наталія ШЕВЕЛЬ

Можливо, якби не воєнний час, а – мирний, то Андрій і думати не став би ні про неї, ні про спільного сина, ні про двох вже дорослих її дітей. А так – повернувся, аби бути опорою і підтримкою.

Жінка і не сподівалася на його повернення, адже декілька місяців

тому пішов жити до своїх батьків, навіть не пояснивши причини. Чула, що Андрій хотів піти захищати рідну землю, але йому сказали, що треба зачекати. Тож, трохи переcheкавши, повернувся до оселі, де проживав раніше.

Прийшов до Світлани, мотивуючи це тим, що буде і допомагати, і оберігати. Хоч який гнів був у жінки, але вона заради дітей... пробачила.

Прийшов, правда, на світанку, бо повернувся пізно ввечері, майже під ніч. Тож не хотів тривожити. Видно, ще вночі, коли було чути моторошні вибухи, Андрій, вдивляючись у золотаву далечінь, освітлену місяцем, ухвалив рішення: неодмінно повернутися. Повернувся рано-вранці.

Світлана, почувши стукіт і тихий голос, аж здригнулася. Так, як тоді, коли на світанку вперше почула, як і багато мирних жителів, звуки, що

Фото із сайту depositphotos.com.

Повернувся... Українська земля і родина – перш за все.

сповістили про початок війни.

Таким світанком, коли земля кипіла від вибухів, і повернувся Андрій до Світлани заради майбутнього їхніх дітей.

Він піде боронити рідний край,

підє неодмінно, бо українська земля і родина – перш за все. А як же інакше? Такий обов'язок відповідального чоловіка, для якого чисть – понад усе.

Київська область.

«Без тебе моє життя – не життя»

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

...І тут у двері хтось постукав. Марія відчула, як її серце зупинилося на мить. Вона не чекала нікого в цей пізній вечір, і вже точно – не його. Вона вагалася, чи відчиняти, але цікавість взяла гору

Олександра ГАНДЗЮК

К оли вона відкрила двері, її погляд зустрівся з теплими, знайомими очима. «Привіт, Маріє!» – сказав він, його голос був м'яким, але в ньому чулася нотка невпевненості.

«Андрію?» – вона не могла повірити, що він – перед нею після всього, що сталося. Вони стояли в тиші, дозволяючи минулим спогадам заповнити простір між ними. Він був її першим коханням, чоловіком, якого вона вважала своєю долею, але життя розкидало їх по різні боки світу. І ось він повернувся, але чи була вона готова пробачити?

Андрій зробив крок уперед, ніби хотів щось сказати, але замість цього він взяв її руку у свою. Їхні пальці переплелися, і Марія відчула, як старі вогники знову спалахнули в її серці.

«Я повернувся за тобою», – сказав він, його очі шукали відповіді в її погляді. Марія відчула, як її серце б'ється швидше.

«Але чому? Чому – зараз?»

«Тому, що я ніколи не переставав тебе кохати. Я зрозумів, що без тебе моє життя – не життя».

Слова Андрія вразили її, як грим серед ясного неба. Вона думала, що вже давно перегорнула цю сторінку свого життя. Але чи дійсно?..

Вони провели весь вечір, розмовляючи і згадуючи минуле. Марія дізналася, що Андрій залишив успішну кар'єру за кордоном, щоб повернутися до неї, до їхнього маленького містечка, де вони колись були щасливі.

Наступні дні були наповнені зустрічами, довгими прогулянками і ніжними розмовами. Марія відчувала, як старі рани гояться, а серце знову наповнюється любов'ю.

І ось, через місяць після його повернення, вони стояли разом на березі річки, дивлячись на захід сонця. Андрій обійняв її, і вона пригорнулася до нього, відчуваючи тепло його тіла.

«Я ніколи більше не відпущу тебе», – прошепотів він їй на вухо. І в цей момент Марія знала, що все буде добре. Вони знайшли одне одного знову, і цього разу ніщо не зможе їх розлучити.

Андрій приніс із собою не лише спогади про минуле, але й надію на майбутнє. Вони знали, що відновлення їхніх стосунків вимагатиме часу та довіри, але вони були готові спробувати.

Дні перетворилися на тижні, а тижні – на місяці. Марія та Андрій стали невіддільною частиною одне одного. Вони разом відвідували старі місця, які були свідками їхньої молодості, і створювали нові спогади...

Але не все було так просто. Вони мали вирішити багато питань, які залишилися ще з їхнього минулого. Були моменти сумнівів та непорозумінь, але вони вчилися розмовляти та слухати одне одного. І ось, коли осінь перефарбувала листя в золотисті та червоні відтінки, Андрій вирішив зробити крок, який змінить їхнє життя назавжди. Він запросив Марію на прогулянку до їхнього улюбленого парку, де вони колись грали в дитинстві.

«Маріє, – сказав він, коли вони сиділи на лавці, дивлячись на захід сонця. – Я хочу, щоб ми почали все заново. Я хочу, щоб ти стала моєю дружиною».

Марія дивилася на нього, її очі наповнилися сльозами радості. «Так, Андрію, я буду твоєю дружиною», – схвильовано відповіла вона.

Фото із сайту ornella.club.

“Ці її слова його спантеличили. Облили холодною водою.”

«Я теж хочу йому «наставити роги...».

«Петровичу, сьогодні ви будете моїм коханцем!»

● СЕ ЛЯ ВІ

Він ошелешено дивився на цю жінку - і не міг усвідомити, що вона озвучила вголос його мрію. Так-так: хтине бажання 65-річного самотнього «дідуса» до 40-річної сусідки

Сашко ДОЩ

...К оли вони поселилися в квартирі навпроти і він її зустрів у коридорі – одразу очманів. Навіть не від запаху її парфумів, що конвалією наповнили все приміщення, а від її зелених очей. Одразу виринули у голові слова з пісні Славка Вакарчука:

«Твої зелені очі
Так дивляться на мене,
Так дивляться на мене,
Що цілий світ
Навколо – ніжно-зелений...».

Ох і захотів він одразу «побавитись» із тими зеленими очима. Навіть напросився сам поміняти їм сантехніку, коли у них полетів кран і вона вибігла в коридор із криками: «Люди, допоможіть, бо затоплюю!». І все мріяв-мріяв про неї...

Навіть сьогодні, коли вона покликала його «поремонтувати вхідний дзвінок», який перестав «співати».

– Петровичу, сьогодні ви будете моїм коханцем!

А нині ці її слова його спантеличили. Облили холодною водою.

– Бачите, забув він телефон... Ну, а я... Не стрималась. Заглянула туди. Думаю, чого це він днями раптом мені написав: «Кохана, привіт!», хоч вранці розмовляли – і він тільки якусь годинку, як вийшов із дому... А сьогодні – забув телефон. Я заглядаю, а там – та-а-ке... Аміна – вагіна. Надсилають одне одному фотки своїх «штучок»... Все, Петровичу, я теж хочу йому «наставити роги...», – сказала вона і... скинула халат.

Перед ним постала німфа. Такою не раз її й уявляв. Аж слина потекла. Але... Але йому не хотілося мстивої жінки. Він думав – вона особлива, небесна. Як мрія. А тут – краса враз поблякла. Він хотів її, але не таку.

– Петровичу, не бійся, йди сюди... – простягла вона руки.

...І тут у двері постукав чоловік. Через двері залунало: «Світланко-сонечко, я випадково телефон не забув?..».

● КОНКУРС РОМАНТИЧНИХ ІСТОРІЙ

Кохання може все!

Друзі! Розкажіть свою романтичну історію, яка змусить чиєсь серце стукати по-особливому. Переконані, ви це зможете

Ваша історія має розпочинатися або закінчуватися словами: «А в ефірі звучало: «А на дворі було лето і, як солодкі

«канхвети», твої поцілунки, Света».

Обсяг оповідання – до 2 друкованих сторінок формату А4 шрифтом 14 (або до 4500 символів).

Ваші історії приймаються до 25 червня 2024 року на адресу: Газета «Так ніхто не кохав», 43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області (або на електронну – takvolyn@gmail.com).

Найкращі оповідання будуть опубліковані в нашому виданні «Так ніхто не кохав», а їхні автори отримають від редакції подарунки. А ще раді були б почути від вас адреси, про які просто і величю кажуть: «Тут живе справжня Любов».

Творімо газету разом!!!

Telegram-канал
ІСТОРІЇ КОХАННЯ

«Коли жінка любить тебе, ти для неї більше, ніж Бог. Коли розлюбила – менше, ніж комаха» (Вадим Черновецький).

Труну з Килиною несли на руках п'ятеро її синів і троє доньок...

● **НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ**
На те, як діти доправляють свою маму до місця вічного спочинку, вийшло подивитися ледь не все село. Ще б пак: п'ятеро синів-легенів і три донечки, а ще онуків не злічити – і всі оплакують Килину. Ніякої машини – сини несли маму самі, ось це особливо людей дивувало

Анна КОРОЛЬОВА

Лиш сусідка Галина зачинилась у хаті, бо бачити їй чути всього того не хотіла. Образливо їй було. Не заслужила Килина такого ставлення до себе. Чому діти її так люблять, хоч і не була хорошою мамою?! А ось вона душу в своїх вклдала, але до неї ніхто навіть не приїжджає...

Килина дивною була. Доброю і дуже дивною. Вони з чоловіком десь знайшли одне одного: обоє весь час замріяні, усміхнені й геть не пристосовані до життя. На свинофермі працювали. Єдине місце, куди їх узяли, бо ж ніхто їхніх дивацтв тер-

● **ДЛЯ ДУШІ**

Того дня я побачив його не таким, як завжди. Його погляд, майже відсутній, був спрямований у далечинь. Зараз мені здається, що він, мабуть, передчував, що цей день був останнім у його житті. Я підійшов до нього і сказав:
– Добридень, діусю!

Росаріо ГОМЕС,
prytchi.in.ua

Тиша тривала. Я сів поруч із його кріслом, і після якоїсь таємничої миті мовчанки він вигукнув:

– Сьогодні день інвентаризації, синку!

– Інвентаризації? – спитав я здивовано.

– Так. Інвентаризації втрачених речей! – відповів він мені досить енергійно, але я не зрозумів: сумно це було чи радісно.

І він продовжив:

– У тому місці, звідки я прийшов, гори розтинають небо, як вічні велетенські чу-

«Ось вона душу в своїх вклдала, але до неї ніхто навіть не приїжджає...»

піти довго не міг.

Колгосп виділив їм невеличку хатину, і зажили вони удвох тихцем. Вечорами Герасим грає на гармоніці, а

прийшла провідати молоду матусю, аж плакала від побаченого. У хаті – безлад. Дитяточко геть у поганих умовах. Скрізь купи пелю-

“

Не заслужила Килина такого ставлення до себе. Чому діти її так люблять, хоч і не була хорошою мамою?!

Килина співає. А вдень на роботі обоє пропадають.

Неприємності почалися з появою першої дитини. Були якісь безпорадні. Коли чергова медсестра

шок брудних, немитий посуд і сила-силенна мух.

Молодих попереджали, проводили з ними бесіди, сусіди навіть допомагати намагались, але врешті всі

Інвентаризація

«Найболючіше – це виявити всі втрачені можливості й не мати часу до них повернутися і виправити...».

довиська.

Мені завжди хотілося зійти на найвищу з них. Я так цього і не зробив, бо не мав ні часу, ні достатнього бажання, щоб подолати свою життєву інерцію. Пам'ятаю також Мару – дівчину, яку я таємно любив чотири роки. Та ось одного дня вона поїхала з села, а я і не знав.

– Знаєш, що? – продовжує дідуся. – Якось я ледве не почав вивчати інженерну справу, та мої батьки не мог-

ли оплатити мені навчання. Крім того, робота в столярній майстерні мого батька не дозволяла мені подорожувати. Скільки справ не було завершено, скільки освідчень в коханні не було зроблено, скільки можливостей було втрачено!

Потім його погляд ще більше занурився в порожнечу, а на його очах виступили сльози. Він продовжив:

– За всі тридцять років, що

здалися. Ні Килина, ні Герасим ради дати малюку не могли, та й собі, як виявилось, теж. Хлопчика забрали до інтернату, але з умовою, що батьки виправляться і його повернуть.

Килина з Герасимом наводили лад, і дитину їм повертали, але потім знову все летіло шкереберть, і малий їхав уже в школу-інтернат. Не позбавили батьківських прав тільки тому, що хлопця обоє любили більше за життя. Так уже вони над тим сином тряслись, а коли забирали його вчергове, то місця собі не знаходили, їздили та під вікнами того дому, де був малюк, ночували, а вдень покірною чекали, коли ж вийдуть діти на прогулянку, аби побути зі своїм.

Так було з усіма їхніми нащадками, крім найменшої донечки. Тій пощастило, бо старший брат уже мав тоді вісімнадцять і повернувся в батьківську хату, аби його сестру не спіткала така ж доля.

Але, що дивно: Килину та Герасима діти любили понад усе. Заберуть їх на вихідні, канікули чи свята, а вони батькам лад у хаті наведуть, їсти наготують і все, аби тим добре було. І жодної образи, вони відчували любов батьків і їхню особливість, тож тулилися до них і оберегали.

Поруч сусідка Галина жила. Жінка гонорова і дуже заможна. Мала двох дітей, яких дуже любила. Коли приїздили Килиніні діти, Га-

я був одружений з Ритою, гадаю, всього чотири-п'ять разів сказав їй: «Я тебе кохаю».

Після короткої мовчанки він повернувся з подорожі своїми спогадами, поглянув мені в очі й сказав:

– Це – інвентаризація втрачених речей, ревізія мого життя. Мені вона вже не знадобиться. А ось тобі вона може стати в пригоді. Даю тобі її в подарунок, щоб свою інвентаризацію ти міг зробити вчасно.

Потім його обличчя трохи посвітлішало, і він продовжив із запалом, майже весело:

– Знаєш, яке відкриття я зробив цими днями?

– Яке, дідуся?

Він помовчав декілька секунд і не відповів, а лише поставив мені нове запитання:

– Який найтяжчий гріх у житті людини?

Це питання мене також здивувало, і я невпевнено спробував відповісти:

– Ніколи не думав про це. Напевно, вбити іншу людину, ненавидіти ближнього і бажати йому зла. Можливо, мати погані думки?

лина своїх із хати не випускала, ще наберуться чого.

Килиніні у технікумах вчилися, а Галя своїх до інституту прилаштувала. Платила там усім і кожному, аби ті мали по червоному диплому. Донька її хоч інколи на парах сиділа, а син узагалі пропадав десь, проте Галина все влаштувала й він таки здобув освіту, хай і на папері.

Якось до цього дня Галина ще зі своєю долею мирилась, і на те, як живуть сусіди, не особливо й звала, але сьогодні їй стало нестерпно. Жінка, яка й не виховувала своїх дітей, має від них більше подяки й шани, ніж вона. Галина у своїх душ вклдала, небо їм намагалась прихилити, а отримала повну байдужість. Син заливає за комір без міри, а донька вже втретє заміжня і черговий чоловік її залишає, бо та ні за холодну воду не береться. Обоє про матір згадують лиш одинадцятого числа, коли та отримує і порівну ділить між ними свою пенсію.

А Килина з Герасимом – що? Їх останніми роками й удома не було – все у дітей гостювали: приїдуть від одних, а вже інші кличуть. Онуки бабусю і дідуся обожнюють. А сьогодні той й взагалі, ніби королеву, в інший світ випроводжають.

Плаче Галина від несправедливості життя і сама не знає, хто ж у всьому винен?

Він заперечливо похитав головою на мою хибну відповідь. Пильно глянув мені у вічі, наче бажаючи наголосити на важливості цього моменту, і поважним та впевненим тоном промовив:

– Найтяжчим гріхом у житті людини є гріх упущення. Найболючіше – це виявити всі втрачені можливості й не мати часу до них повернутися і виправити...

Наступного дня, після похорону дідуся, я повернувся додому рано, щоб терміново провести власну інвентаризацію втрачених речей.

Невідомий автор.

У житті людини немає нічого сумнішого, ніж те, що наприкінці своїх днів, озирнувшись назад, ми шкодуємо, що не були шляхетнішими, ніж могли бути.

Пора їй тобі здійснити свою інвентаризацію і подякувати Богові за все, що Він тобі дав.

Самовираження приносить велике задоволення, тому не бійся і намагайся не ігнорувати своїх прагнень... Бо потім може бути занадто пізно...

Замість жіночого щастя... Вічна юність

Фото із сайту ukr.media.

З роками вона на обличчі не змінюється, залишається такою ж юною. Навіть поряд із сином незнайомі люди сприймали їх як брата і сестру.

вожно зустрічає весну. Гілки дерев ніби щось шепочуть їй, можливо, й кличуть. Наталія Степанівна сподівається,

Олега, як чекала випускного вечора...

Сталося все так швидко і, як вважає жінка, несправед-

“

Більше тридцяти років приходиться вона на таку жадану могилу, падає навколішки і розмовляє... Сподівається, що її Олег її почує.

що то душа її коханого, вічно юного чоловіка, нагадає про себе. І перед нею, немов рядки недочитаної книжки, пробігають спогади про те, як вона чекала звістки від

ливо. Не було в неї випускного, а замість вальсу кружляла тінь журби й печалі. Загинув наречений напередодні святкового дня. Допомогли прийти до тьми однокласни-

ки. Вони ж як одна шкільна родина. Бо, як почули сумну звістку, увечері саму не залишали, а вранці теж постукали до її віконця. Згадає Наталя про те, що тільки сон допоміг забути, але вранці знову жорстока реальність. Була вона вдома у родини Олега, яка вважала її за рідну дитину. Пам'ятає закриті оцинковані труни і ...провалля. Дівчина втратила свідомість і тихенько призналася сестрі Олега, що чекає дитину. Тому на цвинтар її не пустили. Жінка і сьогодні спокутує свій гріх, що не провела коханого в останню путь. Більш як тридцять років приходиться вона на таку жадану могилу, падає навколішки та розмовляє...

Сподівається, що її Олег її почує.

Народила Наталя тоді сина, назвала Богданом, бо дав їй Бог це дитя. Не судилось їй вступити до вишу. Але в неї, вважала, є найбільший скорб – частина її коханого. От тільки все більше дивувало дівчину й оточуючих те, що з роками вона на обличчі не змінюється, залишається такою ж юною. Навіть поряд із сином незнайомі люди сприймали їх як брата і сестру. Як тоді пояснювали лікарі, це – від нервового перенапруження.

Через шість років Наталя і сама стала студенткою медичного університету. Підростав син, у косах з'явилась сивина, і... зовсім юне обличчя сімнадцятирічної

дівчини. Доля посилала немало чоловіків для тендітної жінки. Але вона сама була сильною з глибоким сумом в очах.

Працювала лікарем, рятувала життя людей. Син успішно закінчив навчання в школі, пішов стежиною батька – вступив до медичного університету. Вважає, що не встиг зробити батько – він повинен зробити вдвічі краще. То ж люди цінують вродливого молодого фахівця – хірурга, який так схожий на свого батька.

Через двадцять п'ять років після цієї страшної трагедії, яку їй довелося пережити, Наталя побачила у люстерці незначні перші зморшки й заплакала, бо не плакала вона жодного разу. Всі ці роки, не було у неї сліз. Прокинулася вранці зовсім іншою – звичайною жінкою, яка прожила більше як півстоліття.

Адже вона тепер – бабуся, має зовсім маленького внука. Він не буде допитуватися про те, чому в нього така молода бабуся. Богдан, її синочок, завжди пишався тим, що у нього така юна мама, ніби сестра.

І вперше за всі роки на серці Наталі стало спокійно, як ніколи до цього не було. Бо це була не вікова, фізична її старість. Вона відчула, що, мабуть, скоро і вона полине до свого милого, якого вона ніколи не зрадила за стільки літ.

Київська область.

Кому – кохання, а кому – зітхання подарує літо-2024?

• ЩО ВІЩУЮТЬ ЗОРІ? Романтичний гороскоп для всіх знаків зодіаку

ОВЕН
(21.03 – 20.04)

Цього літа у вашому житті відбудуться значні зміни, особливо у стосунках. Самотнім представникам цього знаку варто зосередитися на взаємодії з самими собою. А тим, які перебувають у стосунках, важливо підтримувати баланс між особистою свободою і зобов'язаннями перед партнером.

ТЕЛЕЦЬ
(21.04 – 21.05)

Венера входить у Діву 4 серпня, оживляючи ваше любовне життя. Це літо буде сповнене романтичних можливостей, але ваші рішення будуть все ж таки засновані на логіці. Не забувайте проявляти свої почуття, навіть якщо ви звикли до стриманості. Це літо – час для щирих проявів кохання.

БЛИЗНЮКИ
(22.05 – 21.06)

У цей період у вас будуть легкі та ненав'язливі романтичні пригоди. Ймовірно, ви зустрінете свою половинку серед друзів або знайомих, які поділяють ваші погляди. Ваш розум та вільний дух будуть приваблювати людей навколо. Якщо одружені, то зустрінете сімейну пару, з якою дружитимете до старості.

РАК
(22.06 – 22.07)

Повний Місяць у знаку Козерога вплине на ваші стосунки з партнером 22 червня та 21 липня. Ці дати знаменують періоди глибокої близькості та стабільності між вами. Тож нинішнє літо не буде наповнене пристрасними викидами адреналіну в любовній сфері. Зате осінь компенсує все.

ЛЕВ
(23.07 – 21.08)

11 липня романтична Венера увійде у ваш знак і зали-

шатиметься там до 4 серпня. В цей період ваше любовне життя досягне піку. Закоханість не може бути непомітною: ваші емоційні, майже неконтрольовані кроки приведуть вас до романтичних спогадів, які залишаться на все життя.

ДІВА
(22.08 – 23.09)

Закоханість буде тим глибшою, чим більше ви пізнаєте думки іншої людини. Але намагайтеся не надто інтелектуалізувати свої емоції. Не варто відкидати почуття, щоб контролювати все навколо. Дозвольте стосункам розвиватися природним чином – і знайдете щирі любов.

ТЕРЕЗИ
(24.09 – 23.10)

Не витрачайте свій час на те, щоб взаємодіяти з людьми, які вас обмежують. Романи повинні давати сили, енергію та звільняти від буденності. Доля допоможе вам зустрі-

тися з особливою людиною. Занурюйтеся у романтичні події, які змінять ваше життя назавжди.

СКОРПІОН
(24.10 – 22.11)

Ви отримаєте шанс виправити минулі невдачі та відновити романтичний зв'язок зі своїм колишнім партнером. Також, можливо, почнете стосунки з кимось, хто дуже сильно відрізняється від ваших звичних вподобань: подивіться на людину під іншим кутом, ламайте застарілі шаблони!

СТРІЛЕЦЬ
(23.11 – 21.12)

Юпітер у Близнюках заряджає ваш сектор романтичних стосунків успіхом. Заплануйте захопливу подорож разом із партнером. Дослідження нових місць обов'язково поживить ваше любовне життя. Вирушайте на незвідану територію. Життя надто коротке, щоб обмежувати себе.

КОЗОРІГ
(22.12 – 20.01)

Це літо готує вас до зрілих, серйозних стосунків на роки.

Час дорослішати! Маєте багато чого переосмислити. Втрачене кохання з минулого може знову постукати у ваші двері. Чи впускаєте ви його чи ні, пам'ятайте, що найважливіші стосунки, які у вас є, – це відносини із самим собою.

ВОДОЛІЙ
(21.01 – 18.02)

Те, що ви шукаєте, шукає вас також. Закоханість буде взаємною, романтичні стосунки розвиватимуться, а в повітрі відчуватиметься легкість. Завдяки цьому та особливій людині, яка буде поруч, ваша внутрішня дитина знову почуватиметься добре та безтурботно. Це літо – літо вашого кохання.

РИБИ
(19.02 – 20.03)

Починаючи з 29 червня, Сатурн буде ретроградним у вашому знаку. Це змусить вас ставитися до любові більш усвідомлено. Вам не потрібні швидкоплинні зв'язки. Перегляньте минулі моделі стосунків та позбудьтеся застарілих звичок і уявлень про любов, бо втрачаєте людей, які вас кохають.

«Так ніхто не кохав»
«Проблема більшості людей є дуже проста: вони люблять одну людину, а живуть – з іншою» (Аневіто Ким).

«Ця смачна, пузата пані, любить плавати в сметані...»

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Сезон полуниць: час дивувати близьких людей

І хоч традиційно полуницю їдять свіжою чи зі сметаною і цукром, її також додають у пироги, іноді готують із неї десерти та коктейлі. Але насправді з ароматної ягоди можна приготувати безліч найрізноманітніших страв. Сьогодні вам запропонуємо кілька

САЛАТ ІЗ РУКОЛИ З ПОЛУНИЦЕЮ

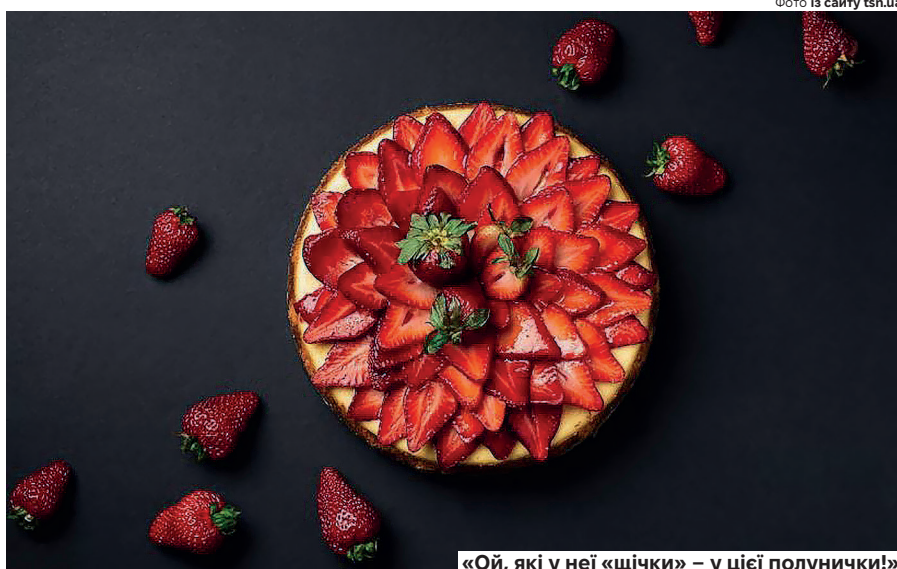

Буквально кілька хвилин – і така смакота!

Несподіване поєднання смаку руколи, полуниці, горіхів і соусу робить цей салат напрочуд і несподівано смачним.

Інгредієнти:

- 500 г полуниці, промиті, очищеної й розрізаної на четвертинки;
- 2 пучки руколи, промиті, просушеної та порізаної;
- 2 ст. л. бальзамічного оцту;
- 2 ст. л. оливкової олії;
- 1/4 ч. л. солі;
- 1/4 ч. л. чорного меленого перцю;
- 1/2 склянки підсмажених подрібнених волоських горіхів.

«Ой, які у неї «щічки» – у цієї полунички!».

У великій мисці перемішати полуницю зі столовою ложкою бальзамічного оцту і дати постояти 10 хвилин. У маленькій мисці збити решту: столову ложку бальзамічного оцту з оливковою олією, сіллю і перцем. Змішати полуницю, руколу, підсмажені горіхи і залити все оцтово-олійною сумішшю. Дайте постояти на холоді 1 годину.

ним виглядом. Полуниця, маскарпоне, плавлені сирки, крекери – дуже незвичайне, але напрочуд смачне поєднання продуктів.

Інгредієнти:

- 500 г полуниці;
- 3 ст. л. будь-якого фруктового сиропу;
- 2 ст. л. крохмалю;
- 1 скл. дрібно подрібнених крекерів;
- 1,5 ст. цукру;
- 3 ст. л. вершкового масла;
- 2 плавлених сирки;
- 1/4 чайної ложки солі;
- 3 яйця;
- 1 ч. л. кориці;
- 400 г сиру маскарпоне або жирного сиру.

Викласти полуницю в один шар на пательню, полити фруктовим сиропом і «припускати», поки сироп не загусне і полуниця не розчиниться повністю, приблизно 30 хвилин. Відкласти полуничне пюре в миску і змішати з картопляним крохмалем. Дати охолонути повністю.

У невеликій мисці розкришити крекери, змішати з 3 столовими ложками цукру і розтопленим вершковим маслом. Викласти суміш у форму для запікання рівним ша-

ПОЛУНИЧНИЙ ЧИЗКЕЙК

На вигляд – ну, дуже апетитно!..

Цей десерт – щось середнє між сирною запіканкою і суфле, потішить несподіваним смаком і ошат-

ЩО ДОДАТИ

У нас варення базове: полуниця, цукор і трішки лимонного соку для балансу смаків. Ви, однак, можете погратися зі смаками та додати, наприклад, чайну ложку кориці, ванільного екстракту чи іншої спеції – на ваш смак.

ПОРАДИ З КОНСЕРВАЦІЇ

Важливо обрати правильні за розміром банки. У нас вийшло приблизно 700 мл варення. Ви можете взяти півлітрову банку та меншу на 200 мл, одну ве-

лику на 700 мл чи збільшити пропорцію вдвічі та закрити три півлітрові банки. Якщо збільшуватимете пропорцію, готуйте варення не в пательні, а в каструлі, адже в пательню воно може не поміститися.

ЯК ПРИГОТУВАТИ ПОЛУНИЧНЕ ВАРЕННЯ:

Інгредієнти:

- 1 кг полуниці;
- 300 г цукру;
- 1 лимон.

Покроковий рецепт:

1. Вимийте 1 кг полуниці та наріжте кожен ягідку на четверо, зрізаючи хвостики.
2. Викладіть полуницю на пательню, додайте 300 г цукру та сік 1 лимона. За ба-

Цікаво, чи чув про цей рецепт знаний любитель варення – літературний і анімаційний персонаж – Карлсон?

жанням додайте спеції.

3. Варіть полуницю на середньому вогні 1 годину 20 хвилин, періодично помішуючи ягоди.

ром. Випікати близько 3-5 хвилин. Вийняти форму з духовки і дати охолонути.

Натерти плавлений сир на крупній тертці, додати в нього цукор, що залишився, яйця і сіль.

Змішати корицю і сир маскарпоне (або жирний сир) за допомогою блендера. Змішати полуничне пюре (тільки залишити кілька ложок для краси), суміш плавленого сиру і маскарпону (сирну) суміш.

Викласти полунично-сирну суміш поверх шару запечених крекерів і поставити в середньонагріту духовку. Запікати орієнтовно 30-40 хвилин. Готовий чизкейк охолодити й полити кількома ложками полуничного пюре.

ПОЛУНИЧНИЙ ЛИМОНАД

Зробіть цей рецепт своїм улюбленим!

У спеку немає нічого прекраснішого прохолодних напоїв, але лимонад з ароматної полуниці взагалі поза конкуренцією, і готувати його елементарно.

Інгредієнти:

- 500 г полуниці;
- 8 ст. л. цукру;
- 2 ч. л. цукрової пудри;
- 8 ст. л. свіжовичавленого лимонного соку;
- пляшка негазованої мінеральної води.

Спочатку збити в блендері промиту полуницю і 4 чайні ложки цукру. Потім змішати збите пюре, решту цукру, лимонний сік, мінеральну воду. Ще раз все перемішати, й, за бажанням, додати лід. Можна прикрасити цукровою пудрою.

Густе варення з полуниці

● ПЕРЕВІРЕНО НА СОБІ

Цей рецепт – від відомого шеф-кухаря і блогера Євгена Клопотенка

Насолоджуватися полуницею можна по-різному. Але найголовніше те, що хочеться її їсти не лише в сезон, а й увесь рік. На щастя людство давно винайшло купу методів тривалого зберігання продуктів, серед яких консервація займає чільне місце. Пропонуємо вам рецепт густого варення зі шматочками ягід і ніжною текстурою.

Чи мали космонавти секс на орбіті?

● ДЕЛІКАТНА ТЕМА

Як стверджують в Національному управлінні США з авіонавтики і дослідження космічного простору, жодна людина сексом в космосі поки ще ніколи не займалася. Проте «космічна любов» вже все-таки могла мала місце в невагомості

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

ЕКСПЕРИМЕНТИ НА ТВАРИНАХ

Почалося все з експериментів на тваринах. Вчені почали замислюватися про пілотовані місії на Марс і ставити досліди з репродукції тварин у невагомості. Основними піддослідними стали щурі та миші. Пізніше були й інші види, але здебільшого не ссавці.

Експерименти показали, що щурі можуть розмножуватися в умовах гравітації, хоча сам процес і викликає деякі труднощі у тварин, оскільки важко на будь-що опертися, і під час будь-якого руху тварини будуть розлітатися. Водночас запліднення при невагомості відбувається трохи рідше, ніж на землі.

СПРОБИ СРСР

На початку 1960-х років в американському науковому журналі «Futura Sciences» вийшла стаття про те, що на борту радянської космічної станції мала відбутися перша в історії спроба інтиму. За

Після польоту в космос Марка та Джейн одружених пар у космос не пускають.

даними французької газети «Le Figaro» 1982 року відповідальні посадові особи космічної галузі СРСР визнали, що на борту станції «Салют 7» за участю Світлани Савицької відбулася перша спроба інтимної близькості з одним із чоловіків-космонавтів (Леонідом Поповим або Олександром Серебровим). Водночас сама вона цю тему ніколи не коментувала.

ЩО КАЖУТЬ У США

Науково-популярний письменник П'єр Корнель опублікував оповідання у книзі «Остання місія», яке наробило га-

“

Експерименти показали, що щурі можуть розмножуватися в умовах гравітації, хоча сам процес і викликає деякі труднощі у тварин, оскільки важко на будь-що опертися, і під час будь-якого руху тварини будуть розлітатися.

25 липня 1984 року Світлана Савицька стала першою жінкою-космонавтом, яка вийшла у відкритий космос. Цікаво, а кого з колег – Попова чи Сереброва – вона обрала тоді для інтимної близькості?..

● УСМІХНІТЬСЯ!

♥♥♥

– Ізю, ви – такий красень, і ще не одружені?

– Таке моє щастя! Кожного разу, коли я зустрічаю дівчину, яка готує, як моя мама, вона виглядає, як мій тато.

♥♥♥

– Люба, ти в борщ що клала?
– Це секретний рецепт.
– Тож розкрий його, тряся! Я в реанімації лежу, а лікарі не знають, що робити!

♥♥♥

Вирішив хлопець від армії «відкосити». Прикинувся сліпим, а для правдоподібності попросив свою

наречену його у військкомат за руку привести. Призовна комісія подивилася на наречену ... і погодилася з тим, що хлопець сліпий.

♥♥♥

Приходить Петрик до матері й жаліється:

– Мене Галя ображає, гуляти зі мною не хоче.

– А ну вдягайся, пішли до її батьків.

Приходять.

Мати: «Ваша донька не хоче гуляти із моїм Петрусем».

Батьки: «То й що з того».

Мати: «Петрику, знімай штани!».

Петро: «Мамо, та не треба».

Мати: «Знімай, кажу!»

Петро: «Та може не треба?!»

ласу. У ньому йшлося про те, що 1996 року астронавти під час одного з польотів на шатлі випробували різноманітні пози для сексу. Вже у березні 2010 року пресекретар NASA спростував цю історію, назвавши її міською легендою.

ПОДРУЖЖЯ У КОСМОСІ

Однак, ймовірно, у 1992 році Марк Лі та Джен Девіс стали першими, хто отримав інтимний досвід у невагомості. Вони зустрілися під час підготовки до місії космічного корабля й зберігали свої стосунки у таємниці (навіть одруження) так довго, що коли про це стало відомо, їх вже не змогли замінити.

Лі та Девіс стали першим подружжям, яке полетіло у космос. І, можливо, останнім, оскільки після цього інциденту NASA заборонила одруженням парам вирушати до зірок.

● ВЕСЕЛА КОЛОНКА

Золоте весілля

Олексій ДОМНИЦЬКИЙ

В діда Гната у сім'ї
Визначна подія —
Півстоліття вже у шлюбі
Він й баба Надія.
Поз'їжджалась дівтора,
Правнуки, онуки.
Зайшов сільський голова,
Щоб потиснуть руки.
Завітали всі сусіди,
Родичі, знайомі,
Журналісти із видання
«Село на підйомі».
Добрих слів наговорили,
Щось подарували,
Довгих років «молодятам»
Щиро побажали.
Під кінець вже журналісти
До баби звернулись:
«Ви б за діда знов..., якби
Роки повернулись?»
«За оцього? Та ви що?!
Бузувір, та й годі.
Та не знайдете такого
Більше у природі!
Ходить, бурчить, чіпляється,
Все йому – несмачно.
А на мене ж задивлялись
Хлопці кращі значно.
Із ним молодість моя
Так хуленько збігла...
Я за нього не пішла б...
Я б за ним – побігла!

Дві коханки

Павло ГЛАЗОВИЙ

У мужчини вже багато
срібла в голові,
А завів собі коханок.
Їх у нього – дві.
Перша – гарна, молоденька,
друга вже – стара.
Кожна зайві волосинки
в нього видає.
Юна краля смиче сиві –
не старій, мовляв.
Старша чорні вириває,
щоб сивішим став.
І досмикались до того,
що за рік чи два
У мужчини, як коліно,
стала... голова.

дружина зламала два ребра.
– А до чого тут ти?
– Мої!

♥♥♥

Чоловік із сином – біля могили
тещі. Хлопчик запитує:

– Татку, а навіщо на могилі бабусі
така велика плита?

– Щоб вона не вилізла, синку.

♥♥♥

Були у сімейного психолога. Все
було добре, поки вона не підняла
руку поправити волосся, а мій чо-
ловік не сіпнувся від неї...

♥♥♥

– Чому ти не їси? Ти ж сказав, що
голодний як вовк!

– А де ти бачила, щоб вовк
морквину їв?

Мати: «Та знімай вже, гадська ти
дитина!».

Петро слухняно знімає штани.

Батьки: «Ого!!!».

Мати: «От і я кажу «ого», а Галя
ваша – балувана».

♥♥♥

Зустрічає парубок дівчину:

– Це не ви вчора ввечері танцю-
вали на столі в одній нижній білиз-
ні?

– Ви, мабуть, зарано пішли...

♥♥♥

Іноді помста жінки чоловікові
буває настільки підступною і непри-
борканою, що у коханця вже ніяких
сил не вистачає...

♥♥♥

– Я не можу вийти на роботу, бо

«Якщо хтось поклав око на вашу кохану людину, значить у когось
це око – зайве» (Сучасна приказка).

«Його мали назвати Дмитриком...».

«Ти вбив нашого сина...»

● ДО СЛІЗ

Владислав вибирав красунь і модниць, але до штампа в паспорті не доходило. Не уявляв себе сім'янином. Розваги – ось, що йому потрібно. Декотрі з дівчат, які мріяли про заміжжя з красунчиком, але зрозуміли, що чекати доведеться до сивого волосся, йшли від Влада. Декого залишав сам, аби похвалитися перед друзями: мовляв, кому вона потрібна...

Ольга ЧОРНА

Надя стала його черговою жертвою. Хоча хлопець і згоден був одружитися. Не так із дівчиною, як з її статками. Братів-сестер вона не мала.

Батько-вдівець займався бізнесом. Усе добро відійде доні. Та й дідусі-бабусі щось підкинуть.

Максим називав доньку не Надею, а Надією. Вона справді була його єдиною надією, яскравим промінчиком, сенсом життя...

« — У твого батька грошей на аборт не вистачає? »

...їй було п'ять років, коли не стало матері, – померла при пологах. Мав народитися хлопчик. Доньку готували до появи братика, аби потім не ревнувала, що маленькому дістається більше уваги. І вона вже любила малюка. Склала у коробку свої іграшки, з яких «виросла». Щоранку заглядала до ліжечка: може, лелеки принесли братика? Його мали назвати Дмитриком... Маму забрали до пологового вночі. А вранці її не стало. І малюка також. Дівчинка не одразу зрозуміла, що трапилось. Навіть після похорону довго чекала обох...

– Коли я виросту, в мене буде маленький брат, – казала Надя. І продовжувала

складати в коробку цяцьки. Максим мав короткі романи з жінками, але вдруге так і не одружився.

...У Наді були залицяльниці, але Влад добряче їй задурив голову. Він це вмів. Тільки не поспішав знайомитися з родиною дівчини. Надиного батька побоювався. І – недаремно: Максимові хлопець не сподобався. Доньці вирішив поки нічого не казати. Поділився думками зі своєю матір'ю.

– Максиме, ти всіх кавалерів від Надійки повідганяєш.

– Хай університет закінчить, а тоді – заміжжя. Куди поспішати? І той хлопчисько... Не лежить мені душа до нього. Наче відчуваю лихо...

...Коли Надя дізналася про вагітність, зраділа:

– У мене ж син буде? Правда?

– Ще не знаю, – відповіла лікарка. – Треба зачекати.

– Звісно, син...

Найперше повідомила Владові. Той отетерів:

– У твого батька грошей на аборт не вистачає?

Закінчення історії – на с. 10

● ЖІНОЧИЙ ПОГЛЯД

У мами в буфеті «мешкав» кришталь. Салатниці, тарелі для фруктів, для рибки. Все громіздке, непрактичне. І ще – порцеляна. Гарна, з переливчастим малюнком квітів і метеликів. Набір із 12 тарілок, чайних пар і блюд для гарячого. Мама купувала його ще в радянські часи та ходила кудись вночі з номером «28» на руці. Вона називала це «урвати» щось

Ольга САВЕЛЬЄВА

Коли у нас бували гості, я стелила на стіл сніжно-білу скатертину. Скатертина «просила» ошатної порцеляни.

– Мамо, можна?

– Не треба, це для гостей.

– Але ж у нас уже гості!

– Та які це гості! Сусіди та бабуся Поліна...

Я зрозуміла: щоб порцеляна вийшла із буфету, треба, щоб англійська королева покинула Лондон і заглянула до спального району нашого міста, в гості до мами.

Не відкладайте молодість на... старість

Зворушлива історія про синдром, яким страждає багато хто з нас

«Раніше так було заведено: купити і чекати, коли почнеться справжнє життя».

Раніше так було заведено: купити й чекати, коли почнеться справжнє життя. А те, яке нині, не рахується. Хіба це життя? Животиння. Мало грошей, мало

« Це був такий антишопінг: треба було вибрати те, чого ніколи не купила б собі, і саме ці обновки приносили мамі задоволення. »

радості, багато проблем. Справжнє життя почнеться потім. От раз – і почнеться. І в цей день ми їстимемо суп із парадної супниці та питимемо чай із порцелянових чашок. Але не сьогодні...

...Коли мама захворіла, вона майже не виходила з дому. Пересувалася на інвалідному візку, ходила з милицями, тримаючись за руку того, хто супроводжує.

– Відвези мене на ринок, – попросила вона якось.

– А що тобі треба?

Останні роки одяг мамі купувала я і завжди вгадувала. Хоча і не дуже любила шопінг для неї: у нас були різні уподобання. І те, що не подобалося мені, без сумніву, припадало до смаку мамі. Тому це був такий антишопінг: треба було вибрати те, чого ніколи не купила б собі, і саме ці обновки приносили мамі задоволення.

– Мені білизну треба нову, я схудла.

Продовження – на с. 4.

А ви вже передплатили на II півріччя

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»

Нагадуємо наші індекси:

Україна – 60779, Волинь – 86771.